

INOROG

NUMĂR FESTIV
ANUL CULTURAL DIMITRIE CANTEMIR

MARTIE

2023

REDACȚIA

REDACTORI

Daria Dușceac, 9D
Maria Bîlnicu, 9D
Elena Georgescu, 9B
Denisa Alexe, 10C
Elena Duca, 9G
Teea Militaru, 9E
Iulia Doană, 10D.

TEHNOREDACTORI

Ilinca Ungurean, 9D
Eric Constantinescu, 9B

FOTOGRAF

Ștefan Slușanschi, 10B.

COLABORATORI

Ioana Darie, 9B
Emma Gheorghiu, 9E
Sara Nistor, 10B
Amalia Dumitrașcu, 10D
Ioana-Clara Guțiu, 12C

COORDONATORI

Director Gheorghe Dogaru
Profesor Ionuț Crăciun
Profesor Ionescu Irina

CUPRINS

Editorial

02 Spiritul de Cantemirist

Hronic

04 Proiecte școlare

Descriptio

12 Cluburi și activități

Istorii Hieroglifice

24 Folosirea limbii române

Creșterea și Descreșterea

27 Lectura și bibliotecile în viața
noastră

Gâlceava înțeleptului

36 Personalități importante și
recenzii de carte

Compendium

40 Arta ce ne înconjoară

SPIRITUL DE CANTEMIRIST

Maria Bîlnicu, 9D
Daria Dușceac, 9D

Nu e de mirare că, deși liceu cu profil real, Colegiul Național „Cantemir-Vodă” a dăruit lumii atâtea figuri importante de umaniști: Haralamb Lecca, Ion Gheorghe Duca, Tudor Arghezi, George Mihail Zamfirescu, George Călinescu, Șerban Papacostea, Mircea Cărtărescu.

Există o explicație simplă pentru acest fapt, și anume: spiritul de umanist al lui Dimitrie Cantemir, impregnat în zidurile cărămizii, impunătoare, printre rafturile burdușite cu volume vechi, în biblioteca în care palpită suflul molcom al istoriei, al scânteii efervescente a timpului, spirit pe care îl moștenim și noi, cei care călcăm astăzi pragul liceului. O privire aruncată la opera absolvenților acestui Colegiu aduce emoția unei presimțiri în sufletele tinerilor cantemiriști, iar o cercetare mai atentă a scrierilor lui Dimitrie Cantemir, în paralel cu cele ale (foștilor) cantemiriști confirmă umbra străvezie a sentimentului de familiaritate. Un spirit, o emoție, o trăire, o convingere, ceva tainic, ascuns lecturilor superficiale, leagă operele absolvenților ce au apucat calea condeiului sau a tomurilor de scrierile și credințele ancestrale ale omului pe numele căruia a fost clădit liceul nostru. Astfel, asemănări în ceea ce privește temele abordate pot fi observate între scrierile absolvenților - de exemplu, Psalmi, de Tudor Arghezi, și Divanul sau gălceava înțeleptului cu lumea, ambele reprezentând opere „de gândire religioasă”. Prima operă menționată reprezintă o încercare de definire a relației omului cu divinitatea, ce surprinde veșnica oscilare între credință și tăgadă, iar cea de-a doua scriere, considerată prima lucrare românească

originală de gândire religioasă, tratează subiectul luptei între trup și suflet, între trăire lumească și trăire mistică.

Mai mult decât atât, spiritul umanist al lui Dimitrie Cantemir palpită printre noi, noua generație de cantemiriști, insuflându-ne dragostea de cunoaștere și de creație literară, concretizată prin încercarea propriilor talente scriitoricești în cadrul a numeroase proiecte și concursuri. Astfel, continuitatea acestui spirit livresc, scânteie efervescentă a sufletului și suflare blândă a minții, în atingerea căreia prinde contur îmbujorarea candidă a văzduhului lăuntric, își întinde rădăcinile prin pâcla obscură a timpului, străpungând pojghița vremelnice și atingând transcendența.

Cel mai recent proiect de creație literară cantemiristă este un volum de scrieri fantastice, cu elemente absurde, inspirate de cărțile doamnei Angela Dina - Moțățăianu, absolventă a Colegiului Național „Cantemir-Vodă”, profesoară de limba și literatura română și scriitoare. Textele fantastice, ce reprezintă originale intruziuni ale neobișnuitului și ale misteriosului în viața cotidiană, în ale căror țesături de cuvinte sunt cu dibăcie împletite simboluri (și dimensiuni mitologice ale acestora) au fost realizate de elevii îndrumați de domnul profesor de limba și literatura română, Ionuț Crăciun. Această încercare de transpunere a trăirilor și experiențelor cantemiriste în creații literare ce păstrează suflul unor lumi tainice, din afara raționalului, reprezintă doar unul din proiectele desfășurate în Colegiul nostru, în lumina epifaniei livești a spiritului lui Dimitrie Cantemir.

CUNOAȘTERE ȘI EDUCAȚIE ÎN OPERA LUI DIMITRIE CANTEMIR

Director
Gheorghe Dogaru

Întrucât timpul nu ne permite o lucrare exhaustivă, mă voi referi în minutele care urmează la domeniile de excelență în care a strălucit Dimitire Cantemir, domenii care, în cele din urmă au devenit discipline de studiu, discipline care se studiază și astăzi, în secolul al XXI-lea.

Pe mine realmente mă impresionează că direcțiile de studiu ale domnitorului enciclopaed Dimitire Cantemir sunt și azi discipline școlare. Acest fapt este dovada permptorie că viziunea și direcțiile lui de studiu au fost validate de evoluția istorică și socială a lumii.

Putem începe cu Muzica și sfârși cu Antropologia, trecând prin Istoria Religiiilor și Sociologie, Psihologie, Literatură, deopotrivă prin Geografie și Istoriografie fără să găsim vreun motiv de plictiseală. Cantemir a rămas încă un standard de excelență în domeniul Comunicării și trebuie să recunoaștem că acest din urmă domeniu a devenit disciplină așezată în diverse tipuri de curriculum abia în secolul XXI.

Dimitire Cantemir excela în comunicarea politică, diplomatică, în comunicarea academică, în comunicarea socială ... și făcea asta nu doar într-o singură limbă, ci în mod egal în Română, Latină, Arabă, în Greaca modernă, în Turcă, Rusă și Franceză, în Italiană și Persană. Comunicarea culturală și interculturală este și azi o disciplină de nișă, totuși, trebuie să recunoaștem, că Dimitire Cantemir a practicat-o cu succes încă din veacul al XVIII-lea.

Ar fi de spus că înainte de Andrew Lang și Sir Edward Burnett Tylor (cercetători și antropologi din veacul al XIX-lea), Dimitire Cantemir și-a dat seama de valoarea antropologică a folclorului și a valorificat creația populară într-o manieră științifică, cu metode de cercetare antropologice și sociologice, ori de câte ori a avut ocazia, dar mai cu seamă în opera de sinteză culturală a ethosului românesc, "Divanul sau Gâlceava înțeleptului cu Lumea".

Cu 200 de ani înainte de Sir George James Frazer, Dimitire Cantemir a folosit - în studiul Istoriei Religiiilor - metoda comparativă și sondarea miturilor și tradițiilor ca metodă de cercetare a unui grup social, restrâns sau extins. Dimitrie Cantemir este și istoric, și sociolog al religiilor. El a scris despre diferite religii și culte din Europa și din Orient, în special despre creștinism și islam, analizându-le în aspectele lor istorice, din perspectiva impactului lor social și în determinațiile lor culturale. Prin lucrările sale, Cantemir a contribuit semnificativ la înțelegerea relațiilor dintre religii și societate, domeniu în care a făcut pionierat. Opera lui Dimitrie Cantemir este una dintre cele mai valoroase contribuții la interdisciplinaritatea dintre Religie și Sociologie, fiind considerat un istoric și un sociolog al religiilor, cu o contribuție semnificativă la domeniul studiilor de istorie și sociologie a religiilor.

Cantemir a contribuit la dezvoltarea studiilor interdisciplinare și prin analiza comparativă a diferitelor religii și culte, și prin descrierea relațiilor dintre acestea și societatea în care au existat. El a fost unul dintre primii oameni de știință care a analizat impactul religiilor asupra societății, culturii și învățământului, și a arătat cum religiile au influențat relațiile politice și culturale. Cantemir a abordat aceste teme cu obiectivitate și cu spirit critic, evitând să judece sau să condamne vreo religie sau vreun cult în mod particular. El și-a propus și a reușit să prezinte o imagine cât mai completă și obiectivă a fenomenului religios, oferind o descriere detaliată a diferitelor aspecte ale religiilor și cultelor, analizând efectele credințelor și comportamentelor religioase asupra societății și culturii.

În plus, prin opera sa, Cantemir a contribuit la îmbogățirea culturii europene și la înțelegerea relațiilor dintre diferitele țări și culturi din Europa.

Lui Dimitrie Cantemir îi datorăm primul tratat sistematic de Logică “Compendiolum universae logices institutions”, realizat de un român, (1701). Lucrarea prezintă o sistematizare a logicii și o introducere în această disciplină, explicând conceptele și principiile Logicii, ca știință de sine stătătoare, nu doar ca instrument de gândire, ori ca metodă de abordare a unei afirmații. Cantemir a încercat să ofere o imagine completă a logicii și să prezinte toate aspectele acestei discipline într-un mod accesibil și ușor de înțeles pentru cititorii săi. Compendiul logicii generale, deși nu este o operă de mare originalitate, are meritul de a fi prima lucrare în care un autor român expune problematica logicii formale clasice, tratând despre noțiune, judecată, raționament, despre modalitățile cunoașterii. În Compendiu, cunoașterea logică, rațională este considerată cheia “porților celor mai bine ferecate ale filosofiei”, recunoscându-se, astfel, posibilitatea cunoașterii prin rațiune.

A abordat cu succes domeniul politologiei și a realizat primul tratat de politologie alcătuit de un cercetător român: “Monarchiarum physica examinatio” (Cercetarea naturii monarhiilor), în care a folosit ca metodă de cercetare metoda comparativ-evolutivă a istoriei. Această lucrare este o analiză a diferitelor tipuri de guvernământ și a modului în care acestea funcționează. Cantemir a prezentat o teorie a evoluției guvernelor și a argumentat că monarhiile sunt cea mai bună formă de guvernământ, dar că acestea trebuie să fie bazate pe dreptate și echitate.

Cantemir a prezentat și o teorie a drepturilor naturale, iar aceasta este una dintre principalele sale contribuții la filosofia politică. El a susținut că oamenii au drepturi înnăscute, care trebuie respectate de orice guvernare, și că guvernarile trebuie să fie responsabile în fața poporului.

Cantemir a fost un membru activ al societăților științifice și culturale din Europa, iar lucrările sale au fost traduse în mai multe limbi și au fost apreciate de cercetătorii și intelectualii din întreaga Europă.

Prin opera sa, Cantemir a contribuit la îmbogățirea culturii europene și la înțelegerea relațiilor dintre diferitele țări și culturi din Europa. Prin urmare, umaniștii din Europa au apreciat opera lui Cantemir pentru contribuțiile sale la cultură și știință. A fost membru al Academiei din Berlin (Academia Regia Borussica) și al Academiei din Saint-Petersburg (Academia Imperială a Științelor din Rusia). El a fost ales ca membru străin al acestor academii în recunoașterea contribuției sale la știință și cultură.

Dimitrie Cantemir a fost un membru activ al societăților științifice și culturale din Europa, și a colaborat cu intelectuali și cercetători de prestigiu din diferite țări. Eu îl menționez acum doar pe Gottfried Wilhelm Leibniz, filozof, matematician și istoric german, care a corespondat cu Cantemir și l-a apreciat pentru contribuțiile sale. Că Leibniz însuși îi cunoștea opera și-l aprecia, nu mai încapă îndoială, căci Leibniz l-a propus membru al Academiei din Berlin.

Opera lui Dimitrie Cantemir este considerată a fi un exemplu de umanism, iar principalele idei umaniste exprimate de el sunt:

- O apreciere a diversității culturale și a valorilor universale: în lucrările sale, Cantemir prezintă o imagine pozitivă a diferitelor culturi și civilizații și subliniază importanța respectării și înțelegerii diferențelor culturale. El susține că toate culturile au contribuții valoroase la patrimoniul umanității și că valorile universale precum libertatea, egalitatea și dreptatea sunt valabile pentru toți oamenii.

- O apreciere a științei și a rațiunii: în lucrările sale, Cantemir promovează importanța științei și a rațiunii în înțelegerea lumii și în luarea deciziilor. El susține că progresul științei și al rațiunii poate duce la o societate mai bună și mai dreaptă.

- O apreciere a libertății și a democrației, căci în lucrările sale, Cantemir susține importanța libertății persoanei și a democrației. El critica sistemul autocratic al Imperiului Otoman și susținea că doar prin libertatea individuală și prin participarea activă a cetățenilor la luarea deciziilor poate fi construită o societate justă.

- O apreciere a identității culturale și a identității de limbă, întrucât este evident că în lucrările sale, Cantemir susține importanța culturii și a limbii în menținerea identității și a unității naționale. El a tradus și a adaptat opere literare și istorice din diverse limbi în limba română, contribuind astfel și la dezvoltarea cunoașterii în limba română, a literaturii și a culturii românești.

Este important de menționat că opera lui Cantemir și-a păstrat valoarea și astăzi, fiind considerată o sursă importantă de informații despre istoria, societatea și cultura secolului al XVIII-lea în premisele și în evoluția lor.

Ce avantaj intelectual poate avea cineva dacă citește opera lui Dimitrie Cantemir?

Am să enumăr câteva. Citirea operei lui Dimitrie Cantemir poate oferi, elevilor în special, dat și profesorilor, avantaje intelectuale precum:

- o înțelegere mai profundă a istoriei și a culturii Moldovei, a Europei în secolul al XVII-lea;
- o perspectivă unică asupra relațiilor dintre Imperiul Otoman și statele europene din acea perioadă;
- o mai bună înțelegere a relațiilor dintre cultura și civilizația Europei și a Orientului Apropiat, deoarece Cantemir a fost un diplomat și călător care a petrecut mult timp în Imperiul Otoman și a avut contact cu diferite culturi și civilizații.

- o mai bună înțelegere a modului în care gândirea și scrierea lui Cantemir a influențat istoria și cultura românească și europeană în general.

- o mai bună înțelegere a modului în care oamenii au gândit și au scris despre politică, istorie, filosofie, știință și arte în secolul al XVIII-lea.

Acum, din perspectiva concretă a școlii, în demersul educațional, Psihologia, este în mediul școlar, nu doar un domeniu de studiu, ci și un instrument de lucru pentru optimizarea actului pedagogic. Dimitrie Cantemir ne surprinde și în privința acestui domeniu, întrucât vorbește structurat, înainte de lucrarea "L'evolution intellectuelle entre l'adolescence et l'age adulte" a lui Jean Piaget, despre o psihologie a vârstelor: „În acești optzeci de ani - spunea Cantemir - eu fac șapte împărțiri, adică disting șapte vârste și anume : pruncia, copilăria, cătărigia (adolescența), voinicia, bărbăția, căruntețea și bătrinețea”, ne spune el în "Divanul înțeleptului cu lumea". Și analizează toate cele șapte vârste din perspectiva gândirii, a sentimentelor și a voinței, întocmai ca în psihologiile moderne, devansând structurile de analiză psihologică și comportamentală cu aproape 200, chiar 250 de ani. Pe drept cuvânt poate fi considerat

pionier în domeniul psihologiei vârstelor, precum și în domeniul științelor comportamentale fondate de Ivan Petrovici Pavlov, laureat al premiului Nobel, în 1904.

Pe noi, în școală, ne interesează îndeosebi vârsta a doua și a treia, copilăria și adolescența, pe care Cantemir le consideră hotărâtoare pentru formarea caracterului. Ascultați ce ne spune tot în lucrarea Divanul: “La această vârstă ajungând omul este ca și o floare, de se va lega la vreme bună, se va face roadă bună, iar de se va lega la vreme rea, face și roadă rea.”. Vă rog să observați că a folosit în formularea sa verbul “a lega” de la latinescul lege = a citi, a culege, a alege, de la lego, legere, legi, lectus, pe care l-a trecut în Latina vulgară, cu dublu sens: a rodi și a citi. Pentru că “în vârsta copilăriei tale poți lega (adică poți citi, culege, alege) sau apucături și obiceiuri bune sau rele, iar pe cele pe care le vei dobândi de copil le vei moșteni până la bătrânețea ta”. “În vârsta copilăriei tale vei învăța regulile (disciplina), iar în adolescență te vei deprinde cu istețimea. În copilărie vei învăța să suportți îndrumarea, iar în adolescență vei dobândi învățatură și minte”. “Vei afla mulți și nenumărați copii care, deși mici, s-au comportat ca oamenii mari făcând lucruri și fapte demne de laudă”.

Meritele principale ale lui Dimitrie Cantemir în contribuția sa la psihologia vârstelor constau în tratarea problemei periodizării pe întreaga durată a vieții, în corelarea particularităților de vârstă cu sarcinile educaționale, în formularea de soluții optimiste și, nu în cele din urmă, în adoptarea unei atitudini umaniste, concretizată prin lupta pentru promovarea ideilor de bine și de dreptate.

Întâlnim în opera lui Cantemir numeroase afirmații – pe care le regăsim în tratatele de psihologie actuale - despre raportul dintre gândire și limbaj, în care cuvântul, numai la om capătă o semnificație prin intermediul gândirii sale. Cuvântul - precizează Cantemir - nu este o simplă articulație: înainte de toate el este sens, el este un înțeles, și numai omul, între toate făpturile, are darul de a cuvânta, adică de a rosti ceva ce are înțeles. “O anumită manifestare verbală, este articulată și plină de înțeles”. “Cuvântul fără știința gândirii în zadar este”. Cantemir este de părere că limbile actuale, derivate dintr-o limbă comună, sunt hotărâtoare pentru existența științelor. “Limbile, sunt organe foarte necesare, fără de care științele nu ar putea exista”. Cu toată prețuirea acordată limbajului, Cantemir nu uită nici să sublinieze limitele sale: “că la multe ajunge mintea ascuțită, pe care limba slabă a le vorovi nu poate”, ne spune el în “Istoria Hieroglifică”. Capacitatea de a întări voința, de a da putere, forță, voinței fiecărui elev este o menire fundamentală a școlii.

Acest aspect nu a rămas netratat de Dimitrie Cantemir, cu precădere în Divanul înțeleptului cu lumea. Referindu-se la puterea de voință, Cantemir arată că ea se naște în strânsă legătură cu afectivitatea. În 1954 marele Jean Piaget, avea să dezvolte la un alt nivel și în extenso această temă în lucrarea sa “Les relations entre l'intelligence et l'affectivité dans le développement de l'enfant”. Ascultați ce ne spunea Cantemir în 1698 (anul în care s-a tipărit Divanul): “căci în voința sufletelor și unirea inimilor, lucrurile din mici, mari le crește”.

În altă ordine de idei, nici un succes important nu se poate obține în demersul educațional dacă nu se acționează cu toată puterea de voință. “Pentru ca să devii bun, trebuie să vrei cu adevărat, fără gând ascuns, și să vrei pe deplin acest lucru”. Reușita este urmarea efortului depus, căci “Dumnezeu ajută pe cei ce se străduiesc, iar nu pe cei nepăsători”, ne precizează Dimitrie Cantemir în “Divanul înțeleptului cu lumea”.

ȘCOALA AMBASADOR

Amalia Dumitrașcu, 10D

Sara Nistor, 10B

Școala Ambasador este un program pentru unitățile de învățământ din Uniunea Europeană. În România sunt 95 de licee care poartă acest titlu. Începând cu anul 2022 și Colegiul Național "Cantemir-Vodă" intră în această categorie. Scopul proiectului Școala Ambasador este acela de a ajuta liceenii să cunoască mai bine funcțiile, rolul și scopul Parlamentului European și de a-i provoca să găsească diferite soluții problemelor actuale din orice domeniu. Proiectul ne demonstrează că vârsta nu este importantă atunci când avem cunoștințele necesare pentru a ne face vocea auzită.

"În ce constă a fi o Școală Ambasador și ce activități am derulat în cadrul acestui proiect?"

Ca Școală Ambasador, trebuie să organizăm și să participăm la evenimente care susțin idei sau care răspândesc informații despre Parlamentul European. Una dintre cele mai frumoase activități a avut loc pe data de 9 mai 2022: Ambasadorii Colegiului nostru au participat la un eveniment ce a avut loc în Piața Universității. În cadrul acestuia, elevii au reprezentat Grecia, un stat dintre cele membre din Uniunea Europeană. Scopul era să ajute publicul să afle mai multe lucruri despre cultura și rolul Greciei în Uniunea Europeană.

Altă activitate foarte interesantă și educativă a fost un Treasure Hunt cu întrebări de cultură generală. Ne putem mândri cu faptul că echipa liceului nostru a câștigat locul întâi.

De asemenea, am avut prilejul de a cunoaște și de a purta dialoguri cu persoane foarte importante, precum Președintele Parlamentului European, Roberta Metsola. Pe data de 8 martie 2023, am participat la un eveniment de tip "bibliotecă vie", intitulat "Femei în prima linie de răspuns la crize" și am avut șansa să dezbaterem acest subiect alături de Mădălina Mihalache, purtătoarea de cuvânt a Biroului Parlamentului European din România, Rovana Plumb, Maria Grapini și multe altele.

Din proprie experiență, vă putem spune că Școala Ambasador este o oportunitate pentru a cunoaște oameni noi, cu aceleași interese, alături de care puteți învăța o mulțime de lucruri interesante, cu deschidere către universalitate și multiculturalism. Proiectul ne-a unit și ne-a învățat să lucrăm mai bine în echipă, indiferent de provocare.

Fotografii- Amalia Dumitrașcu, 10D

Sara Nistor, 10B

NSS SPACE SETTLEMENT

Denisa Alexe, 10C

PUȚĂM CANTEMIRIȘTII PE NAVA SPAȚIALĂ SAU EI DOAR O CONSTRUIESC?

Dacă primele întrebări ce ajung în gândurile tale când citești titlul sunt cele de mai sus, rămâi până când privirea-ți va atinge cuvintele ultimului rând.

NSS Space Settlement Contest este concursul ce a ocupat atât sala de centru ECDL, cât și timpul unei echipe formate din 9 elevi de clasa a X-a.

Istoria concursului ne spune că acesta este o moștenire direct descendentă a fizicianului și pionierului în așezări spațiale Dr. Gerard K. O'Neill, care s-a concentrat pe deschiderea cosmosului către întreaga umanitate.

"Este suprafața unei planete într-adevăr locul potrivit pentru o civilizație tehnologică în expansiune?" este întrebarea care a deschis o invitație studenților din întreaga lume la a-și valorifica din plin calitățile ce-i fac să ajungă la concluzia că oamenii ar putea să facă așezări locuibile în spațiu.

În cazul echipei, ceea ce am reușit să gândim, să scriem și să proiectăm este un jurnal deghizat al ideilor noastre și Galtis îi este numele.

Al Durugimah, Oskar Sorin
Alexe Denisa, Georgiana
Catanus Iulia
Dianandă Victoria, Andreia
Dragoș Mircea
Munteș Brănoș, Dimitri
Ion Ovidiu, Mihaela

Fotografii- Denisa Alexe, 10C

Pe cele aproape 50 de pagini ale lucrării, ne-am expus fiecare talentul și inteligența narative, instinct al construcției, cunoștință profundă al oricărui domeniu, (fie el astronomie, agricultură, fizică, arte, programare, politică (...), trecând granițele obișnuitului.

Galtis este un proiect născut dintr-o fundamentală nevoie a ființei umane de a-și începe credința în sine, a ști că însuși sinele poate face o diferență.

Totul, de la caligrafia literelor, până la codul programat pentru cerul de deasupra orașelor din navă, a fost o oportunitate de deschidere a imaginației către necunoscut.

În sfârșit, ce trebuia să concepem a fost o "casă" permanentă a unei civilizații, pe o astronavă situată lângă Saturn. Dar lumina a fost focalizată cu adevărat pe orele trecute, unde, împreună, am putut ajunge cu inimile interconectate prin idei interconectate, prin apelul atât la logică, cât și la sentiment, pe care l-a instituit întregul concurs.

Astfel, curajul de a îndrăzni și pofta de prindere a idealului în mâini sunt cele care, prin existența lor simultană, au făcut posibilă înscrierea în concurs

ERASMUS+, ȘANSA ELEVILOR DE A CUNOAȘTE PESTE GRANIȚE

Teea Militaru, 9E

Experiența oferită de proiectele Erasmus+ este, cu siguranță, unică! Aceste deplasări au scopul de a moderniza și internaționaliza educația, formarea profesională și lucrul cu tineretul. Totodată, le oferă elevilor, studenților, dar și voluntarilor, posibilitatea de a-și dezvolta competențele pe toate cele trei criterii (cunoștințe, abilități, aptitudini), precum și de a face schimb de experiențe cu persoane ce au interese similare din alte țări.

După mai multe discuții cu elevii Colegiului, am ajuns la concluzia că beneficiile parteneriatelor Erasmus+ sunt diverse, printre acestea numărându-se:

- o comunicare mai bună cu cei din jur
- găsirea motivației și a intereselor proprii
- practicarea lucrului în echipă
- adaptarea la medii și situații noi

Liceul nostru, "Cantemir-Vodă", organizează genul acesta de proiecte, coordonatoare fiind doamna profesoară Alina Preda, alături de alți profesori coordonatori, precum Iustina Bunea, Elena Ioniță, Iuliana Șerban.

Pentru a intra și mai mult în tainele acestor activități, am luat un interviu elevei Irina Atanasiu de la clasa a 11-a D, care a participat în mai multe ediții ale proiectelor Erasmus+.

TEEA: Care au fost proiectele la care ai participat?

IRINA: Am participat în toate proiectele de până acum, numite TREDEF, Todos los caminos, CLIP, KA1 și IDEAS.

TEEA: În ce țări ai plecat cu ajutorul proiectelor?

RINA: Am fost în Spania, Guineea Franceză, Italia și Turcia.

TEEA: Ce ai învățat de-a lungul experiențelor Erasmus+?

IRINA: Am învățat să fiu o persoană mult mai calmă și mult mai motivată de a lucra în echipă, să fiu extrem de punctuală. Totodată, am reușit să lucrez cu oameni noi, pe care nu-i cunoșteam absolut deloc până atunci. Am învățat, de asemenea, să vorbesc mult mai bine în limba engleză, având în vedere că aceasta era singura modalitate de a discuta cu cei din alte țări.

TEEA: Cum te simți în timpul plecărilor?”

IRINA: Pot spune că este o senzație incomparabilă! În timpul plecărilor mă simt plină de energie și fericită, întrucât știu că voi cunoaște oameni noi din culturi diferite de a mea. În plus, mereu mă gândesc la faptul că voi avea ocazia să lucrez în echipă, atât cu prietenii mei, cât și cu partenerii străini. Ador proiectele Erasmus+ și fiecare proiect este diferit în felul lui!

TEEA: Le recomanzi și altor elevi să încerce această experiență? Dacă da, de ce?

IRINA: Cu siguranță le-aș recomanda și altor elevi/studenți dornici să se implice în aceste proiecte, pentru că au o mulțime de lucruri de învățat; de la cum să lucrezi în echipă, public speaking și digital skills, până la crearea unor noi amintiri și formarea unor prietenii deosebite. De asemenea, schimburile de experiență te ajută foarte mult în comunicare și te învață lucruri despre cum trăiesc elevii din țările partenere. Vezi extrem de multe locuri noi, de care poate nici nu aveai idee că există, și, totodată, te distrezi pe cinste.”

DESCRIPTIO

CANTEMIR- IERI VS. AZI

Elena Georgescu, 9B

De 155 de ani, băncile Colegiului nostru au întâmpinat călduros numeroase generații de elevi, printre care se numără și mulți dintre părinții noștri, foști absolvenți ai prestigiosului liceu. Deși, în aparență, colegiul pare să fi rămas neschimbat, timpul și-a lăsat vertiginos amprenta asupra întregului concept de "a fi cantemirist", care a trecut prin nenumărate schimbări, de la o generație la alta.

Nu am putut trece cu vederea un aspect deosebit, regăsit în viața oricărui licean, indiferent de generație - faptul că fiecare dintre noi vedem această perioadă drept anii în care avem prilejul de a ne bucura de adolescență, de clipe de distracție împreună cu prietenii, de a descoperi noi pasiuni și chiar pe noi înșine. Astfel, cândva, de-a lungul câtorva zeci de ani, ieșirile cu colegii de liceu în fiecare zi s-au transformat în discuții pe rețelele de socializare, un simplu teren de sport a devenit un loc ce poate lega noi prietenii, iar simpla dorință de scăpa de un test ori de o ascultare a ajuns un prilej de a avea parte de experiențe memorabile. Chiar dacă, odată cu timpul, viziunea tineretului asupra distracției a trecut prin numeroase transformări, spiritul molipsitor al liceenilor este mai viu ca niciodată și ne împinge, așa cum i-a îndemnat și pe părinții noștri, să ne conturăm momente de neuitat, alături de prietenii.

Mănate de o curiozitate acaparatoare, am decis să-i întrebăm pe propriii părinți despre experiența lor de "cantemiriști" și să ne împărtășească viziunile lor legate de ceea ce a însemnat pentru ei să fie liceeni, reușind astfel să facem o comparație între Cantemirul de ieri și cel de azi.

În mare, clădirea liceului era întocmai cea pe care o vedem și azi, însă anumite clase și laboratoare erau așezate diferit, așa cum amfiteatrul era atunci, de fapt, laboratorul de biologie. În ceea ce constă modul în care aceștia își petreceau pauzele, putem spune că nu s-au schimbat prea multe: imediat ce clopoțelul răsuna în holurile pustii, întreaga curte era ticsită de elevi, unii nerăbdători să-și reia meciul de baschet pe care îl abandonaseră, alții bucurându-se de timpul petrecut cu prietenii sau îngrijorându-se de orele ce urmează.

Mai mult decât atât, ce-ar fi experiența completă de licean fără chiulul de la acea oră sau profesor care ne displace? De la tatăl Mariei, am aflat despre o "tradiție" frecventată de "cantemiriști" de altădată. Deseori, mai mulți dintre ei se strângeau în spatele bibliotecii, unde se cățarau pe un arbore înalt, cunoscut drept "Locul Secret", ce creștea chiar în grădina învecinată, ale cărui crengi erau îndeajuns de lungi și groase pentru a servi drept "cale de scăpare" elevilor. Astfel, ei săreau din copac în curtea vecină, de unde porneau care încotro vedeau.

Despre "Locul Secret" am mai aflat și faptul că a asistat la crearea a nenumărate legături de prietenie, reprezentând o formă unică prin care elevii se simțeau mai uniți și mai conectați unii de alții, purtând în piept același suflet pur de "cantemiriști".

În timpul în care a studiat tatăl Elenei la Cantemir, a fost și sărbătoarea de 125 de ani a liceului, iar noi am fost prezente la sărbătoarea de 150 de ani a acestuia. Despre a 125-a aniversare el a spus că: "A avut loc o festivitate unde s-a creat o uniformă specială, roșie, pe care am purtat-o toți și am făcut o defilare până la Matei Basarab, liceul din care s-a desprins Cantemirul, iar discursul din partea elevilor din Cantemir către invitații de acolo a fost ținut de mine. De asemenea, a fost publicat și un număr festiv din revista "Inorog", unde am scris și eu două articole." La festivitatea la care am participat noi, cea de 150 de ani, au venit foști elevi ai Colegiului și au avut loc numeroase activități, precum scenete, iar noi am realizat câte o cântăciță având ca personaj o personalitate importantă a României.

Astfel, ne-am dat seama că, indiferent de generație sau de formele diferite de distracție influențate de mâna aprigă a timpului, "cantemiriștii" au fost și vor fi întotdeauna un grup unit, ghidați de scânteia candidă a adolescenței și de același suflet tânăr, iubitor de cunoaștere.

MED CLUB CANTEMIR

Daria Dușceac, 9D

Colegiul nostru, pe băncile, pe holurile și în curtea căruia s-au format atâția oameni de renume, dintre care mulți în domeniul științelor, al medicinei și al cercetării, are de la începutul anului școlar 2022-2023 și club de medicină.

Am vorbit cu domnul profesor Valentin Ionescu, pasionat cercetător, coordonatorul clubului de medicină și, totodată, cel care l-a înființat, la sugestia unei eleve.

D. DUȘCEAC: Începutul acestui an școlar am fost încântată să aflu că la noi în liceu a fost înființat un club de medicină. Entuziasmul mi-a crescut și mai mult când am aflat cine coordonează clubul: domnul profesor Ionescu, "profu' adolescent", pe care l-am cunoscut în urmă cu patru ani și care și-a câștigat un loc special în inima elevilor săi. Sunt curioasă, cum a luat naștere clubul de medicină?

V. IONESCU: Colega mea de la 10 D, Diamandi Victoria, mi-a dat ideea clubului de medicină. Și mie, pasionat cum sunt și adolescent mare, atât mi-a trebuit. În trei zile actele de înființare erau gata. Am făcut clubul de medicină cu ajutorul domnișoarei Micu Daniela de la 12 A, din partea consiliului elevilor.

D. D.: De unde ați știut că va funcționa, că elevii vor fi interesați de clubul de medicină?

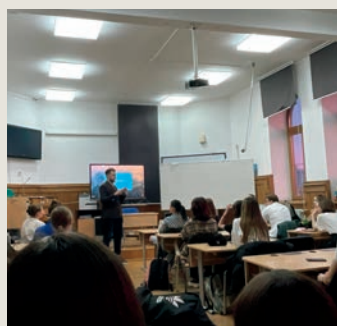
V. I.: Am observat interesul și pasiunea colegilor mei (dacă observi, eu mă adresez vouă spunându-vă "colegii mei"; așa vă simt, pur și simplu, colegi - că sunt un adolescent mai mare), în cadrul orelor de psihologie. Am fost convins că veți veni la clubul de medicină din pasiune, nefiind constrânși de nimeni și de nimic.

D. D.: Cum ați descrie atmosfera de la clubul de medicină?

V. I.: O atmosferă intoxicantă. La clubul de medicină vin oameni pasionați, care respiră pasiune, pe care o poți vedea cum răzbate prin porii sufletului lor, pasiune care, fiind contagioasă, vă contamineză și pe voi, eu așa simt.

D. D.: Cu ce rămân elevii în urma clubului de medicină? Dar dumneavoastră?

V. I.: Clubul de medicină încearcă să mențină sau să crească motivația elevilor de a studia și de a încerca să înțeleagă mintea și corpul uman. La clubul de medicină nu vin doar cei care s-au hotărât să dea la Facultatea de Medicină, ci și cei care vor să se lămurească dacă acest domeniu este potrivit pentru ei, dar și cei care vor să urmeze o carieră în domenii conexe, cum ar fi biologia sau psihologia.

DESCRIPTIO

DIN IMAGINI ÎN REALITATE

Teea Militaru, 9E

*"Fotografia este
arta producerii
amintirilor
tangibile"
-Destin Sparks*

Fotografie- Teea Militaru, 9E

Într-adevăr, prin intermediul fotografiilor eternizăm amintiri, învățăm să-i ajutăm și să-i înțelegem pe ceilalți. Totodată, este un mod inedit prin care reușim să ne deschidem față de cei din jur, devenim sociabili și ne dezvoltăm în proporții uriașe calitățile umane.

Pentru mulți dintre noi, captarea unor momente și posibilitatea de a le "retrăi" pe viitor ne pot oferi o imagine pozitivă asupra vieții. Libertatea pe care o simțim în urma fotografierii unor "așa-zise subiecte" este incomparabilă. Se spune că o fotografie valorează cât o mie de cuvinte, motiv pentru care este important să învățăm să facem poze adecvate, ce să reflecte realitatea.

În incinta Colegiului National "Cantemir-Vodă" există un club dedicat pasionaților de fotografie, unde au oportunitatea de a afla cunoștințe noi cu privire la arta de "a face poza perfectă". Primii pași îi determină pe elevi să se gândească la aparat ca la un instrument de colectare a luminii. Învăță despre diafragmă, timpul de expunere, iso, bliț, focus și multe altele.

Ca participant al cursului "LENS HUB", pot spune că am un bagaj plin de cunoștințe despre aparatul foto, iar pozele pe care le fac în prezent reflectă foarte bine realitatea. Toate noțiunile descoperite acolo mi-au dat încredere în mine și am început să fac poze și la unele evenimente.

Această șansă a elevilor nu ar fi fost posibilă dacă nu existau doritori și dacă domnul Cosmin Florescu, profesorul coordonator al clubului, nu ar fi avut inițiativa de a-i învăța și pe ceilalți cunoștințele deținute.

Fotografie- Teea Militaru, 9E

Fotografie- Teea Militaru, 9E

Ca o ultimă informație pentru neștiutori, pe **19 august** este **Ziua Mondială a Fotografiei**. Prima fotografie a fost făcută folosind clorură de argint pentru a acoperi o bucată de hârtie. Cu toate acestea, poza avea să se întunece complet în cele din urmă, deoarece în trecut oamenii nu știau cum să îndepărteze clorura de argint de pe hârtie pentru a conserva fotografia. Putem sărbători ziua de 19 august ieșind la o plimbare în aer liber alături de aparatul foto, încercând să captăm cât mai multe momente încântătoare

Câteva avantaje în a avea fotografiatul drept hobby:

- Reduce stresul
- Te poți exprima într-o mulțime de moduri
- Te conectezi cu o mulțime de persoane
- Pasiunea ta îi poate inspira pe alții
- Te învață să înțelegi și să citești oamenii
- Creezi emoții și redai frumosul din tine și din lume

Pașii spre o poză reușită de peisaj

1. Citește manualul aparatului foto. La început este esențial.
2. Nu te lăsa descurajat. Oricând vor exista persoane care nu vor aprecia fotografiile tale.
3. Utilizează un obiectiv cu focală fixă în locul unui „zoom”.
4. Nu sta pe loc! „Zoomul din picioare” este cel mai indicat pentru dezvoltarea creativității.
5. Trage întotdeauna în format RAW.
6. Învață regulile de compoziție. Nu degeaba li se spun „reguli”.
7. Învață-ti aparatul. Trebuie să poți schimba setările chiar și cu ochii închiși.
8. Probabil nu ai nevoie de un obiectiv „mai wide”. Fă un pas în spate și caută o încadrare diferită, care să iasă în evidență.
9. Aparatul nu gândește pentru tine. Învață principiile de bază în fotografie și aplică-le de fiecare dată.
10. Apropie-te cât mai mult de subiect.
11. Străduiește-te să obții fotografii cât mai reușite direct din aparat, câștigând astfel timp pentru a fotografia mai mult.
12. Ai grijă la toate elementele din cadru, nu doar la subiect!
13. Fundalul este la fel de important ca subiectul!
14. Pentru o mai bună protecție a obiectivului este recomandat un filtru de protecție.
15. Folosește timpi de expunere mai lungi pentru a surprinde subiecte în mișcare.
16. Fotografiază înainte și după apusul soarelui.

Fotografie- Mara Focșa, 9E

DESCRIPTIO

ÎN SPATELE CORTINEI

Ilinca Ungurean, 9D

Anul acesta, grupa de teatru a Colegiului Național „Cantemir-Vodă” va pune în scenă o piesă originală în cadrul unui festival ce va avea loc în luna mai, fiind coordonată de actrița Vera Lingurar. Vlăsceanu Denisa, elevă a liceului nostru în clasa a IX-a și membră a grupei a răspuns mai jos la câteva întrebări cu privire la acest subiect.

ILINCA: De ce te-ai alăturat acestei grupe de teatru?

DENISA: Mereu caut proiecte ce țin de teatru la care să particip pentru a căpăta experiență în acest domeniu. Consider faptul că experiența reprezintă un pas important spre succes.

ILINCA: Ce piesă veți juca în cadrul acestui festival?

DENISA: Vom juca un colaj de fragmente din patru piese scrise de Molière. La un loc, acestea se bazează pe mentalitatea oamenilor din mijlocul secolului al XVII-lea, prin prezentarea unor diferite situații, relații și conflicte, dându-le totodată un aspect comic.

ILINCA: Ai mai jucat în vreo piesă de teatru până acum? Prin ce se deosebește piesa pentru care te pregătești acum de celelalte?

DENISA: Am mai jucat până acum și în alte piese de teatru, însă există o diferență pe care am observat-o încă de la început, și anume interacțiunea cu mai multe personaje pe scenă. În urma textului ales, sunt nevoită să joc cu mai multe personaje în același timp, ceea ce pentru mine este o provocare, însă nu una imposibilă.

ILINCA: Ce provocări ai întâmpinat, ca trupă, până acum la repetiții?

DENISA: Față de alte trupe de teatru din care am făcut parte, acestea îi lipsește experiența. De aceea, doamna Lingurar a fost nevoită să ne învețe anumite noțiuni de bază pe parcurs, cum ar fi dicția, vorbitul și mișcarea scenică.

ILINCA: Cu ce anume consideri că te vor ajuta abilitățile dezvoltate prin jocul actoricesc pe tine și pe colegii tăi de grupă?

DENISA: În opinia mea, teatrul te ajută să ai o parte mai visătoare, să vezi viața din alt unghi și chiar să înțelegi oamenii și pe tine însuși mai bine. Teatrul te învață să-ți stăpânești emoțiile, iar în anumite situații aceste abilități te pot ajuta sau chiar salva.

ILINCA: Ce planuri legate de teatru ai pe viitor, după festival?

DENISA: După punerea în scenă a piesei, voi continua să joc în spectacolele școlii de teatru la care mergeam și înainte, „Victory of Art”, iar în viitorul îndepărtat am în plan să dau admitere la UNATC.

ILINCA: Ce te învață teatrul în viață?

DENISA: Sunt de părere că teatrul te învață să fii mai visător, să vezi viața din alt unghi și chiar să înțelegi oamenii mai bine, punându-te în pielea lor. E ca și cum într-o zi îl joci pe Făt frumos, iar următoarea zi pe lupul cel rău din „Capra cu trei iezi”. Teatrul te învață să-ți stăpânești emoțiile și să le înțelegi, iar în anumite situații aceste abilități te pot ajuta sau chiar salva.

ILINCA: Cui ai recomanda participarea într-o trupă de teatru?

DENISA: Aș recomanda această activitate adolescenților care caută un loc unde se pot exprima liber, fără a fi judecați de alții. Cum arta presupune un mijloc creativ de exprimare, adolescenții sunt cei mai potriviți în acest caz, căci sunt plini de sentimente și emoții de care trebuie să se descarce din când în când.

CORUL AMADEUS

Elena Duca, 9G

Fotografii- Elena Duca, 9G

Corul Amadeus și-a reluat activitatea anul acesta, după o pauză de 2 ani de zile din cauza pandemiei.

Începând cu 2023, liceenii au avut șansa de a se înscrie în corul Colegiului, dirijat de doamna profesor de muzică Șerban Elena-Mihaela. Deși majoritatea dintre doritori nu studiaseră muzica înainte, nu au fost descurajați, ci chiar îndemnați să-și dezvolte abilitățile muzicale pe care au fost surprinși să le aibă și, împreună, au avut parte de experiențe de neuitat.

Corul Amadeus a participat la Festivalul de colinde din iarnă, a fost invitat să încante publicul pe scena Târgului de Crăciun din Piața Constituției, a cântat imnul României la Ateneul Român în fața domnului președinte și, printre multe alte cântări, corul liceului a apărut la televizor, în dimineața de Crăciun!

În viitorul apropiat, echipa va participa la Olimpiada Națională Corală - etapa națională, după ce a obținut Premiul I la etapa județeană și va lua parte la diverse concursuri importante. Câțiva dintre foștii elevi ai Colegiului Național 'Cantemir-Vodă' încă fac parte din cor, venind la repetiții și se bucură să evolueze în plan muzical, deși timpul lor este limitat.

Câteva dintre impresiile liceenilor participanți în corul școlii:

“Este de fiecare dată o plăcere pentru noi. Este foarte mult de muncă, iar în spatele unei cântări sunt multe ore de repetiții. Avem grijă ca de fiecare dată doamna profesoară să fie mândră de noi și, în final, să ne simțim bine pe scenă.”

“Suntem o echipă unită, o familie. Doamna profesoară Șerban este alături de noi în orice moment. Încurajez ceilalți colegi din cor să participe la cât mai multe evenimente și să-și formeze amintiri cât mai multe în timpul liceului, deoarece sunt cei mai frumoși ani din viața noastră.”

Doamna profesor Șerban Elena încurajează elevii să treacă pragul amfiteatrului și să vină măcar la o repetiție, pentru că ‘niciodată nu știi ce voce de artist se ascunde în cel de lângă noi’.

FARMACISTUL

Elena Duca, 9G

“În fiecare moment al vieții trebuie să fim dispuși să ne schimbăm și să schimbăm ceea ce nu ne place”

-G. Burcea, absolvent C.N.C.V

Am avut plăcerea de a-i adresa câteva întrebări domnului prof. universitar dr. în farmacie Burcea George, absolvent al C.N.C.V, care și-a dorit să împărtășească actualilor elevi ai acestui liceu de prestigiu câteva amănunte din viața profesională a dumnealui.

În continuare, veți afla informații despre cum era liceul acum câțiva ani vs. cum este în prezent.

ELENA: Vă rog, pentru a satisface curiozitatea colegilor mei, ați putea să mă ajutați cu o scurtă prezentare despre dumneavoastră?

DR. BURCEA: M-am născut în București în 1978. Între 1985 și 1993 am urmat Școala generală nr. 24 și am absolvit Colegiul Național „Cantemir Vodă” în promoția 1997, profilul matematică-fizică, clasa XII-C, diriginte fiind doamna profesoară Ana Mănescu (istorie). În 1997, am intrat la Facultatea de Farmacie din Universitatea de Medicină și Farmacie „Carol Davila” București. Ulterior, promovând examenul pe post la disciplina Controlul Medicamentului (Facultatea de Farmacie, U.M.F. Carol Davila, București) am început activitatea didactică promovând prin concurs, la Asistent Universitar în 2006, Șef de Lucrări (Lector) în 2008, Conferențiar Universitar în 2018 și Profesor Universitar în 2023. În paralel cu cariera universitară am activat cu jumătate de normă și în farmacia comunitară (din 2003 până în 2014), iar din 2015 la Agenția Națională a Medicamentului și Dispozitivelor Medicale din România (ANMMDMR) – Direcția Studii Clinice. Acest lucru a fost extrem de important, deoarece întotdeauna am putut să „iau pulsul” activității farmacistului în diverse domenii și să observ care sunt cerințele pieței muncii (în schimbare). Aceste informații le-am transmis ulterior studenților pregătindu-i pentru „viața reală”. În tot acest timp am continuat pregătirea academică și profesională, devenind în 2008 farmacist specialist iar în 2012 farmacist Primar în specialitatea Industrie Farmaceutică și Cosmetică. În 2012 am devenit Doctor în Științe Medicale Domeniul Farmacie. În 2016 am absolvit un Master în Biotehnologii în Industria Farmaceutică la Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară, București. Din 2022 dețin Atestatul de Abilitare, pas necesar și obligatoriu pentru intrarea în Școala Doctorală a U.M.F. Carol Davila, București. Din 2014 sunt Managing Editor la revista FARMACIA (revistă științifică de specialitate), singura revistă indexată Web of Science Core Collection, JCR® Impact Factor – 1,55 pentru 2021.

ELENA: Ce materie v-a atras cel mai mult în liceu? Are legătură cu domeniul carierei dumneavoastră?

DR. BURCEA: Când am intrat la liceu, eram mult mai atras de matematică. În liceu, m-au atras chimia, fizica și biologia alături de matematică. Extrem de interesant, a fost faptul că o serie de materii din liceu, care nu se mulau pe formarea mea realistă (psihologia și filosofia) m-au atras extrem de tare, devenind un hobby. Pe de altă parte, Facultatea de Farmacie implică o multitudine de materii extrem de variate pentru care consider că liceul m-a pregătit. De exemplu, noi în facultate avem ca materii obligatorii fizică, chimie organică, chimie anorganică, chimie fizică, matematică, informatică, biologie etc.

ELENA: Considerați că ați avut parte de experiențe din liceu care v-au îndrumat spre alegerea carierei?

DR. BURCEA: Mai degrabă nu. Atunci nu exista „școala altfel”, nu veneau facultățile să se promoveze, nu exista internetul așa cum îl știm acum. Atât mama mea cât și mama colegului meu de bancă erau farmaciste, interacționasem cu farmacia de când eram copil, și mi s-a părut o idee bună să mă îndrept spre acest domeniu.

ELENA: Care a fost motivația determinantă în liceu spre a alege domeniul în care profesaiți?

DR. BURCEA: Profilul matematică-fizică, în acea perioadă era extrem de „ofertant”. Aveam teză la matematică, română, chimie și fizică. Aveam destul de multe ore de informatică și biologie. Profesorii de la istorie, geografie, științe umaniste erau extrem de exigenți și nu puteam „să scăpăm ușor” că suntem „de la real”. Din clasa mea, sunt colegi care la ora actuală sunt medici, farmaciști, economiști, arhitecți, fizicieni, chimiști, psihologi, ingineri, informaticieni, antreprenori. Însă așa zice că „motivația” pentru a alege domeniul meu actual de activitate (educație în sănătate), are legătură cu ținuta morală și pregătirea profesională a profesorilor mei, atât din liceu dar și din facultate. Fiecare dintre ei, cu bune și cu rele, au modelat un pic din personalitatea mea.

ELENA: Având în vedere nivelul dumneavoastră de pregătire actual, cum vedeți elevii de azi versus elevii de ieri, printr-o paralelă la viitori studenți cu care interacționați?

DR. BURCEA: Nu așa face o clasificare. Nu ar fi corect din partea mea. Fiecare generație are atuurile și slăbiciunile ei. Actualii studenți sunt mult mai deschiși în gândire, le place să facă corelații, sunt foarte înclinați către noutate și tehnologie. Noi eram mai tradiționaliști. Cred că generațiile tinere ar trebui să încerce să memoreze mai mult (creierul ca și bicepsul trebuie și el antrenat) și în anumite domenii o memorie bună ajută (nu poți de exemplu la fiecare pacient să cauți pe google și sunt mii de substanțe farmaceutice și zeci de mii de medicamente (denumiri comerciale)). De asemenea v-aș recomanda să vă antrenați pentru „greutățile vieții”. Viața nu e simplă și ușoară, ci doar frumoasă și interesantă. Și voi trebuie să fiți puternici. Cred că trebuie să redescoperiți că omul, ca ființă, este un luptător, și nu există un sistem perfect ci doar sisteme perfecționabile, iar voi sunteți cei care trebuie să aveți forța să perfecționați (îmbunătățiți) ceea ce primiți.

ELENA: Ce îndemn ați adresa elevilor care învață în cadrul Colegiului Național “Cantemir-Vodă”?

DR. BURCEA: Să fie mândri că sunt „cantemiriști”, să lupte pentru visurile lor și să-și trăiască fiecare clipă cu entuziasm. Și să nu renunțe la prietenie. După 26 ani, prietenii mei (foști colegi de clasă) îmi sunt alături și petrecem împreună timp de calitate.

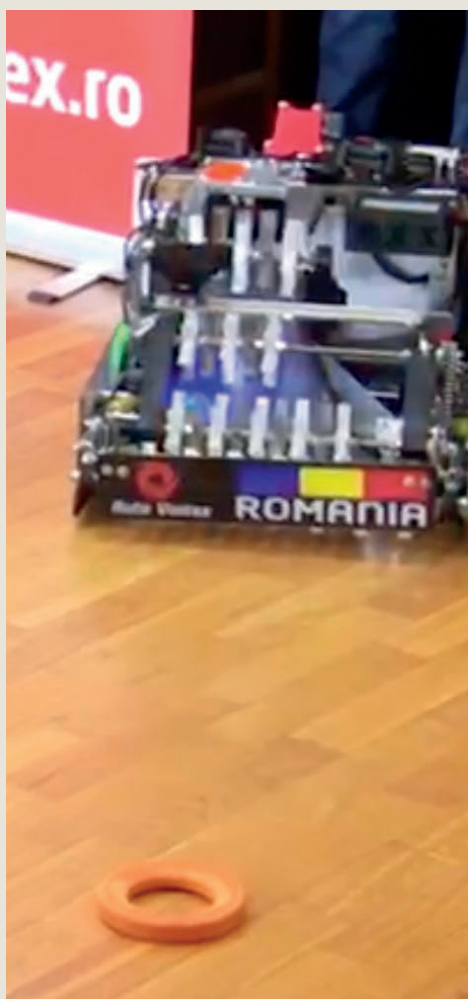
ELENA: Aveți un motto care vă reprezintă?

DR. BURCEA: Recunosc că nu am un motto constant și consider că în fiecare moment al vieții trebuie să fim dispuși să ne schimbăm și să schimbăm ceea ce nu ne place. În ultima perioadă însă am fost motivat de ideea „Nu contează pe cine ai în față ca oponent, contează pe cine ai alături ca aliat”.

DESCRIPTIO

După cum majoritatea știți, în CNCV există o multitudine de cluburi, precum cel de debate, cel de robotică, de teatru și așa mai departe. În acest articol, o să ne concentrăm pe cel de robotică, care este unul dintre cele mai importante din liceu. Până în acest moment, clubul de robotică a obținut o mulțime de premii, participând la concursuri naționale și internaționale de-a lungul timpului. Anul acesta, ca în aproape fiecare an, au avut loc probele pentru înscrierea în clubul de robotică. Astfel, prin prisma membrilor veterani sau chiar a membrilor noi, vă putem oferi o perspectivă despre ce înseamnă cu adevărat clubul de robotică.

NOI MEMBRI, NOI TEHNOLOGII

Eric Constantinescu, 9B

Primul Interviu: Matei Comănescu 9A

ERIC: Matei, de cât timp faci parte din grup și în ce departament lucrezi?

MATEI: Mi-am început călătoria în acest domeniu încă din octombrie, când s-au dat și probele pentru înscriere. Dintre toate departamentele, am decis să-l aleg pe cel de programare, pentru că este un punct forte al meu.

ERIC: Ce te-a făcut să alegi acest club dintre toate celelalte?

MATEI: Am ales clubul de robotică, deoarece, încă de mic am avut o pasiune pentru programare, iar acest club chiar valorifică pasiunea mea. Astfel, pot folosi cunoștințele acumulate pentru a programa un robot, care mai târziu va putea să răspundă comenzilor, odată ce a fost construit cu părțile furnizate de la cei de la departamentul cu modelare 3D

ERIC: Unde ai vedea clubul de robotică în zece ani și crezi că vei putea folosi cunoștințele acumulate să participi la concursuri cu roboți construiți de tine?

MATEI: Peste zece ani aș vedea clubul de robotică mult mai avansat, decât este în momentul acesta. Cred că avem tot ce este nevoie să ajungem la etapa mondială! Pe de altă parte, nu cred că aș putea participa la o competiție cu un robot făcut 100% de mine, deoarece am nevoie și de ceilalți colegi. Faptul că ne împărțim în cinci departamente, arată că trebuie să fim uniți ca să facem un robot perfect funcțional pentru o competiție.

ERIC: Și ultima întrebare, dar nu cea din urmă, care este cea mai importantă lecție pe care ai învățat-o până acum?

MATEI: Un lucru important este munca în echipă, promovată intens în acest club. După cum am mai spus, sunt cinci departamente la robotică, iar comunicarea între ele este foarte importantă, pentru a ști ce sarcină are fiecare în construcția unui robot.

Al doilea interviu: Mihai Vijulie 11B

ERIC: Când a început clubul de robotică și cum a fost creat?

MIHAI: Clubul de robotică a început acum mulți ani, mai exact în anul 2006, de aceea echipa noastră are numărul RO011, adică a 11-a echipă din România care s-a înregistrat. Probabil clubul acesta a fost un rod al dorinței elevilor de a-și folosi aptitudinile și pasiunea pentru informatică și robotică pentru a ajuta la crearea unui viitor mai bun.

ERIC: Care sunt, după tine, cele mai mari realizări ale clubului?

MIHAI: Cele mai mari realizări ale clubului (de care știu) sunt premiile la națională pentru "Design Award", "Think Award" și "Inspire Award" (aceste premii fiind luate în ultimii 5 ani, de alte premii nu știu, dar sigur au fost).

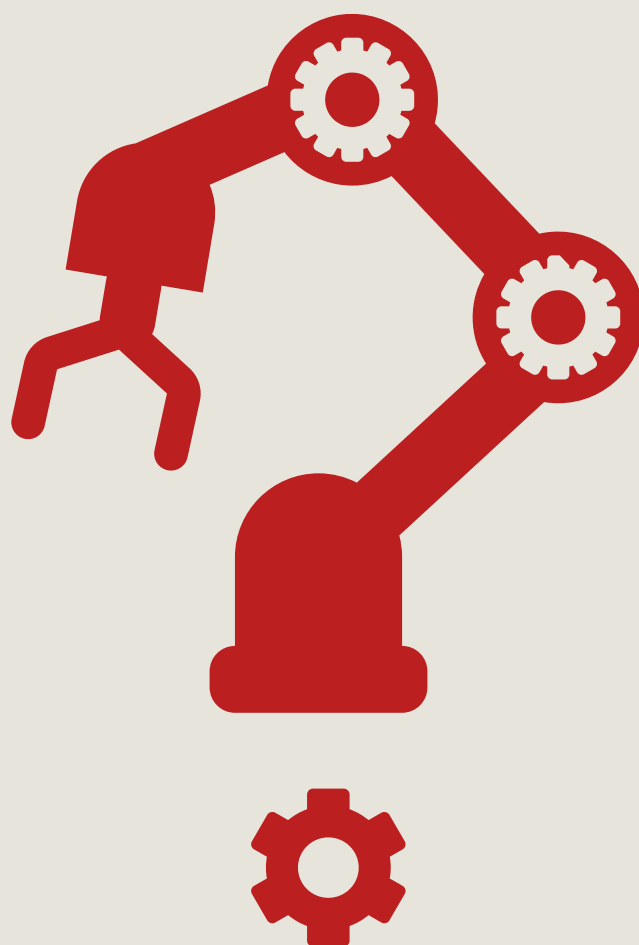
ERIC: Presupun că ești un membru vechi al clubului și că ai participat la multe astfel de proiecte. Întrebarea mea este: cât durează, în medie să construiești un robot de la zero, având o echipă așa numeroasă?

MIHAI: După părerea mea, să construiești un robot de la zero durează cam una, poate chiar două săptămâni, dacă se lucrează constant, deși construcția robotului este destul de simplă dacă ai un plan bun. Ceea ce durează mai mult este practice-ul pe care îl faci și codul robotului după care funcționează.

ERIC: Și acum, o întrebare filozofică; făcând parte din domeniul roboticii și lucrând cu diferiți roboți de-a lungul timpului, presupun că aceștia s-au dovedit utili la anumite probe. După părerea ta, care ar putea fi potențialul roboților în viitor?

MIHAI: Roboții au un potențial imens în viitorul nostru, atât în ceea ce privește îmbunătățirea vieții noastre cotidiene, cât și în dezvoltarea economiei globale și a societății în general. În zilele noastre, roboții sunt utilizați într-o gamă largă de domenii, de la producția industrială până la cercetare și explorare spațială. În viitor, posibilitățile sunt nenumărate și oricât de mult am sta încercând să le aflăm pe toate, nu le vom putea afla niciodată.

După cum ați putut citi, clubul de robotică are multe activități interesante, și mai ales multe lucruri cu care să se mândrească, de la elevi și colaboratori de minune, la invoatorii viitorului nostru. Astfel, vă voi lăsa cu o ultimă întrebare: Dacă vi s-ar da o zi să explorați minunile ascunse ale roboților, alături de una dintre cele mai bune echipe de robotică, ați face-o?

SFATURILE PSIHOLOGULUI

Elena Duca, 9G

Am avut plăcerea de a-i pune câteva întrebări legate de perioada adolescenței domnului profesor de logică și psihologie Ionescu Valentin, de la Colegiul Național “Cantemir Vodă”.

În primul rând, pentru a înțelege toți termenul acesta care poate fi interpretat în multe moduri, “adolescența”, conform domnului profesor, înseamnă : ‘o perioadă de maturizare cerebrală, aflată în desfășurare. Autocontrolul emoțional nu este întotdeauna eficient, astfel încât apar tendința și plăcerea de a ne asuma riscuri. Din acest motiv, adolescența este cea mai frumoasă perioadă a vieții; Atunci suntem cu adevărat curajoși.’

Avuția stimei de sine poate reprezenta o problemă în rândul adolescenților. Despre acest lucru ne va vorbi domnul profesor în continuare.

ELENA: Cum ne formăm stima de sine?“

PROF. Ionescu: Este o diferență între stima și încrederea de sine. Stima de sine este influențată parțial și de mediul social (incluzând grupul de prieteni, școala, clasa, fenomenul de bullying, tot mai frecvent în rândul tinerilor). Putem să ne creștem încrederea de sine prin a încerca tot mai multe activități (stimulând curiozitatea)-cu scopul de a descoperi aptitudinile noastre. Pentru a putea merge pe drumul care duce la creșterea încrederii de sine, avem nevoie de acoperirea nevoilor de: siguranța și securitate psihologică, afecțiune, apreciere. Obiectivul ar fi atât stimularea motivației, cât și descoperirea și cultivarea pasiunilor.

ELENA: Ce înseamnă, de fapt, să fii adolescent?

PROF. IONESCU: Eu mă consider un adolescent mare. Fiecare dintre noi trebuie să își adreseze întrebarea ‘Cine sunt eu, de fapt?’.

Există un instrument prin care se poate evalua, relativ ușor, stima de sine; este un instrument orientativ, dar care poate fi un bun început pentru a afla nivelul actual al stimei de sine.

Stima de sine cu un nivel ridicat se asociază cu trăsături, ca: intuiția, creativitatea, independența, flexibilitatea, capacitatea de a ne recunoaște și îndrepta greșelile, gândirea pozitivă.

Stima de sine cu un nivel scăzut se asociază cu negarea realității, reacții defensive, teama de nou și necunoscut, comportament anxios și ostil, gândire negativă.

Scala Rosenberg este o scală formată din 10 afirmații. Notați acordul conform opțiunilor dvs., alegând una dintre acestea: Acord puternic, Acord moderat, Dezacord puternic, Dezacord moderat și punctajul aferent.

Calculați totalul răspunsurilor dvs. Scorurile posibile obținute variază între 10 și 40. Scoruri:

- între 10-20 indică un nivel redus al stimei de sine;
- între 20-30 indică un nivel mediu al stimei de sine;
- între 30-40 indică un nivel ridicat al stimei de sine.

Afirmații	Acordul exprimat			
	Acord puternic	Acord moderat	Dezacord moderat	Dezacord puternic
1. În general sunt satisfăcut(ă) de mine însumi (însămi).	4	3	2	1
2. Câteodată mă gândesc că nu sunt bun(ă) de nimic.	1	2	3	4
3. Cred totuși că am un număr de calități.	4	3	2	1
4. Sunt capabil(ă) să fac lucrurile la fel de bine ca mulți din cei din jurul meu.	4	3	2	1
5. Simt că nu am prea multe motive să fiu mândru/mândră.	1	2	3	4
6. Am certitudinea că uneori sunt inutil(ă).	1	2	3	4
7. Consider că sunt o persoană de încredere, cel puțin la fel ca și ceilalți.	4	3	2	1
8. Aș dori să pot avea mai mult respect pentru mine însumi.	1	2	3	4
9. După tot ce mi se întâmplă, cred că sunt ghinionist(ă).	1	2	3	4
10. Am mereu o atitudine pozitivă față de mine.	4	3	2	1

www.elystar.ro

Scala Rosenberg

CANTEMIRISTUL STRĂLUCIT

Daria Dușceac, 9D

Olimpiadele sunt considerate competiții școlare de excelență, adresându-se elevilor cu aptitudini și performanțe înalte în domeniul disciplinelor de studiu. Olimpiada reprezintă un moment de testare a propriilor achiziții intelectuale, de îmbinare a inteligențelor multiple, de gestionare a emoțiilor și de asumare a unor consecințe decizionale. Acestea sunt menite să încurajeze competiția între elevi, să îi atragă spre aprofundarea materiei școlare și spre atingerea performanței și să le crească motivația de studiu într-un anumit domeniu (sau, în cazul olimpiadelor interdisciplinare, într-o arie mai largă de domenii conexe). Mai sunt însă relevante olimpiadele pentru elevul din ziua de azi? Mai sunt ele prilej de întărire a unor convingeri, de construire sau afirmare a stimei de sine, de conturare a unei maniere de abordare a vieții, pornind de la dragostea de înțelepciune și cunoaștere?

Deși la nivel social respectul pentru olimpiadele școlare pare să fi scăzut, elevul contemporan are în continuare de câștigat de pe urma acestor concursuri, atât prin pregătirea necesară înaintea participării, cât și prin experiența în sine a olimpiadei. Participarea la olimpiade dezvoltă stima de sine a elevului, care, în ziua de azi, are de suferit, în cadrul sistemului de educație și nu numai, contribuind la un parcurs armonios pe plan emoțional și intelectual. Mai mult decât atât, pe lângă prilejul de a acumula noi cunoștințe și de a-și testa aptitudinile, elevul participant la olimpiadă beneficiază și de ocazia de a-și dezvolta relațiile sociale, prin interacțiune cu alți participanți și prin legarea unor prietenii bazate pe valori și scopuri comune.

Și Colegiul nostru are olimpicii lui, conștienți de avantajele participării în astfel de competiții, dovadă a înaltului nivel de educație al acestei prestigioase unități de învățământ. Printre aceștia se numără:

Olimpiada de Biologie, Olimpiada de cultură și Spiritualitate
Daria Dușceac, 9D

Olimpiada de Engleză, secțiunea A
Ilinca Ungurean, 9D

Olimpiada de Engleză, secțiunea A
Cătălina Stama, 10D

Olimpiada de Geografie
Mihnea Grofu, 9C

Olimpiada de Matematică
Victor Crăciun, 9D

Concursul Hazimovici
Vlad Boțocan, 11D

Olimpiada de Lingvistică
Ioana Darie, 9B

Calificări Olimpiada Județeană de Informatică 2023:

- Botezat Răzvan Vasile- cls.VI- Premiul I
- Hanganu Darius- cls.VIII- Premiul I
- Cucureanu Mircea- cls.VIII - Calificat
- Moldoveanu Traian Florian Alin- cls.X- Premiul I
- Pescariu Mihai Alexandru- cls.XII- Premiul I

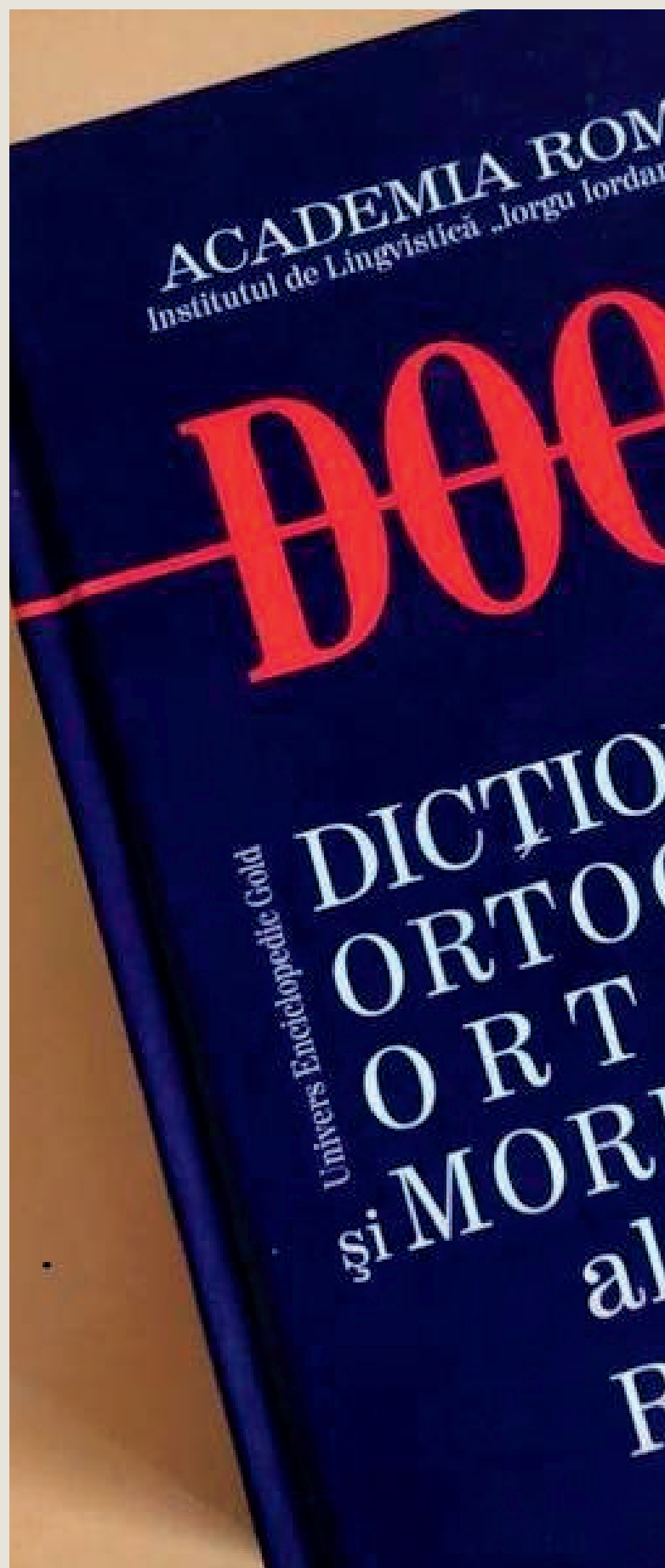
CE S-A ÎNTÂMPLAT CU LIMBA ROMÂNĂ?

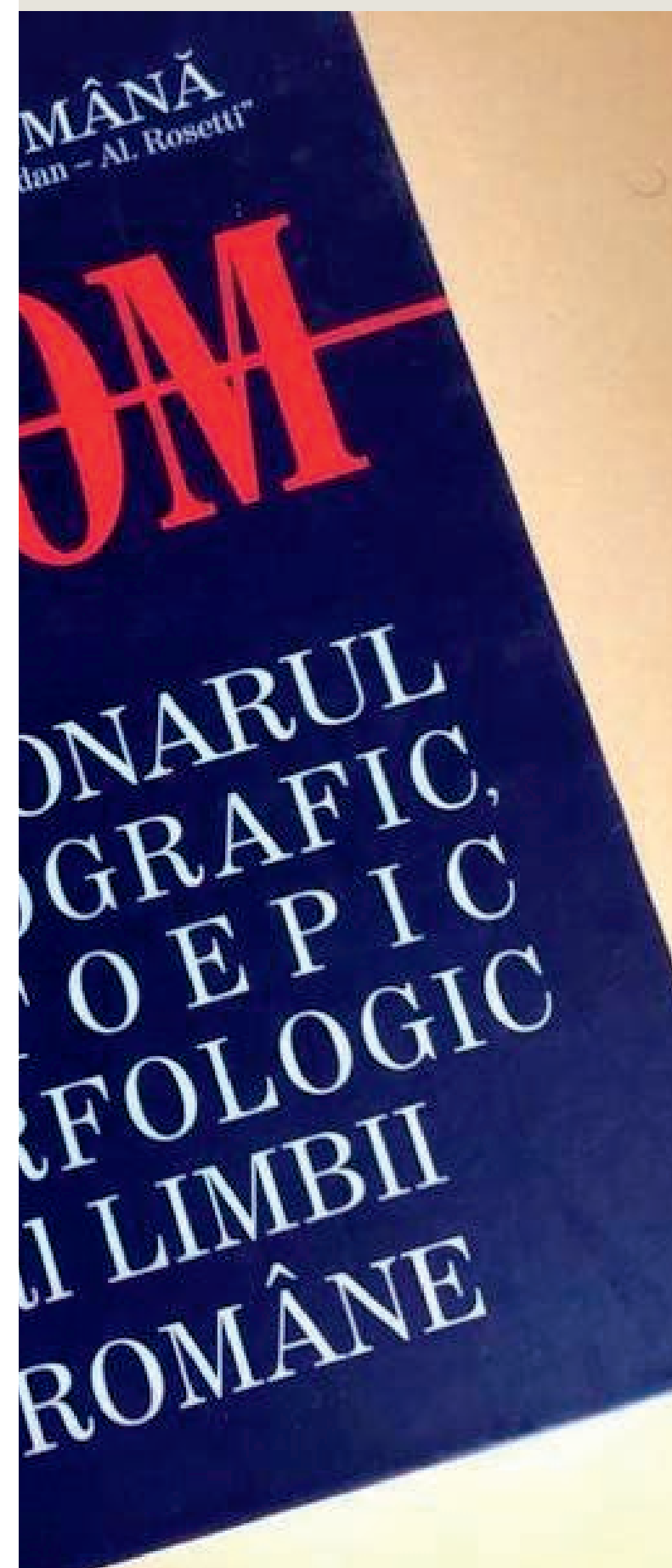
Eric Constantinescu, 9B

Ca orice limbă de pe acest pământ, Limba Română a avut de suportat niște schimbări de-a lungul istoriei. Recenta lansare a DOOM 3 (Dicționarul Ortografic, Ortoepic și Morfologic) a avut un impact major asupra limbii, mai ales din cauza faptului că majoritatea formelor unor cuvinte care erau acceptate în DOOM 2, dar acum nu mai sunt. Niște exemple de astfel de schimbări sunt: modificarea pluralurilor unor cuvinte, precum: croasant (croasanți), ecler (eclere), adăugarea unor cuvinte din alte limbi în DOOM 3, precum “fake”, “cool”, “fresh”, și adăugarea unor termeni din limbajul familiar, precum “prof” cu pluralul „profi”.

După cum se poate vedea și în imagine, schimbarea unor cuvinte din DOOM 2 în noul DOOM 3 a dus la mai multe schimbări pe site-ul foarte popular “Dex Online”. Spre exemplu, schimbarea pluralului de la cuvântul “croasant” este semnalată de semnele „!” și „*”. Conform DOOM 2, forma de plural a cuvântului era “croasanți”, pe modelul “versant”-“versanți”, dar nu era cea mai folosită, prin urmare, noua formă “croasante” a fost adoptată, fiind singura folosită în prezent. Acest fapt arată că limba noastră evoluează pe zi ce trece, de unde rezultă că atât vorbitorii, cât și limba se pot adapta la mediul din jurul nostru.

Deși poate părea un lucru bun pentru noi, vorbitorii de limbă română, se dovedește a fi chiar opusul. Limba noastră s-a intersectat cu numeroase alte limbi de pe glob și a împrumutat, într-o anumită măsură, cuvinte din toate culturile. Limba română a fost cea mai “afectată” de limba engleză, care se folosește în vorbirea în română prin intermediul unor expresii codate (lol (acronim din engleză ce reprezintă “lots of laughter”) , brb (acronim provenit din engleză ce reprezintă “be right back”) , aka (alt acronim provenit din engleză ce reprezintă “also known as”) etc.) sau prin intermediul unor simple aprobări (OK (derivat de la “okay”, care, la rândul lui, este derivat din expresia “Oll Korect” (totul corect/bine)), uneori folosindu-se expresii din engleză pentru a comunica stări și sentimente (“What ?”- mirare, uimire ; ”No way !”- uimire). Aceste cuvinte țin de argoul folosit (argou=limbaj convențional folosit de anumite persoane pentru a nu fi înțeleși, limbaj codat) de tineri, mai ales, ce-și au rădăcinile în elemente de

jargon (limbaj împrumutat din diferite limbi, mai ales actuale). Această combinație dintre cele două limbi reprezintă limbajul cotidian pe care presupunem că majoritatea adolescenților sunt predispuși să-l folosească. Acest lucru se datorează mediului în care trăim și aplicațiilor pe care le folosim. Spre exemplu, aproximativ 41% dintre utilizatorii aplicațiilor precum Tik Tok, Instagram, Twitter sau Reddit sunt adolescenți cu vârste între 14 și 20 de ani, conform studiilor pe care le-au făcut toate aplicațiile menționate mai devreme. De aceea, interacționând cel mai adesea cu informații în engleză, de la videoclipuri, la imagini și GIF-uri amuzante, normal că ne folosim de engleză pentru a comunica lucrurile pe care vrem să le spunem prin fraze.

Un alt lucru interesant este că, spre deosebire de DOOM 2, care a fost lansat în 2005, DOOM 3, lansat în 2022, a adăugat un total de 3600 de cuvinte noi și care însumează 3000 de modificări ale unor cuvinte vechi. Majoritatea cuvintelor noi provin din limba engleză, dar mai sunt și cuvinte din germană („röntgen”, reprezintă o unitate de măsură), franceză („fondue”, un preparat culinar), italiană („tiramisù”, „pizzer”, „badantă”) sau spaniolă („gazpacho”, un fel de supă). Totuși, nu numai vecinii noștri au avut o influență asupra Limbii Române din punct de vedere geografic, dar și evenimente geopolitice, precum perioada pandemiei de coronavirus (cuvânt adăugat recent în DOOM 3). Aceste cuvinte sunt adăugiri ce reprezintă multe împrumuturi de uz oral, iar acum am să vă vorbesc și despre modificări în ceea ce privește gramatica Limbii Române:

Conform DOOM 3, interpretarea cuvintelor compuse și ortografierea cu cratimă a expresiilor se face cu cratimă, spre exemplu “două-puncte” sau “punct-și-virgulă”. După cum știam din clasele 5-8, “amândoi”, “amândouă”, “tustrei”, “tustrele” erau numere colective. Acum, aceste cuvinte au devenit pronume sau adjective pronominale. Astfel, putem încheia spunând că adăugarea, modificarea sau adoptarea unor anumite forme ale unor cuvinte oglindește situația reală a evoluției Limbii Române, (schimbarea de la DOOM 2, la DOOM 3) de-a lungul anilor.

Totuși, nu uita: Ești cool și dacă vorbești corect gramatical!

DESPRE LIMBA PE CARE O VORBIM

Tea Militaru, 9E

Limba română este pentru majoritatea dintre noi chiar limba maternă. Se presupune că, născându-ne cu o capacitate ridicată de a o înțelege, știm să o și vorbim corect. Cu toate acestea, o mulțime de persoane fac frecvent confuzii între unii termeni, ba din cauza inerției exprimării, ba din simplul fapt că nu au acordat niciodată suficientă atenție modului în care se exprimă.

Din acest motiv, ne-am gândit să concepem o listă cu termenii utilizați constant (fie în scris, fie în vorbit) și varianta corectă a acestora, tocmai pentru a vă ajuta să vă însușiți unele noțiuni.

În scriere:

- *Pronumele, respectiv adjectivul demonstrativ „aceiași/ aceeași”*

La feminin, singular: “aceiași fată”

La masculin, plural: “aceiași băieți”

- *Substantivul „membru”, plural, articulat sau nearticulat*

Plural: “doi membri”, dar “toți membrii” și “membrii aceștia”

Articulat: “membrii comitetului”

- *Verbele „a așeza” și „a înșala”*

Indicativ prezent, persoana a III-a: “se așază”; “se înșală”

*Sunt acceptate și formele “se așează” și “înșeală”, doar în exprimare colocvială, conform DOOM 3

- *Substantivul “greșeală”*

INCORECT: “greșală”

În vorbit:

- *„dragele mele” vs „dragile mele”*

exemplu: Dragile mele colege, mergem în parc?

- *„decât” vs „doar”*

-decât se folosește în propoziții negative sau în comparații:

exemplu: Nu am decât 2 lei.

Tu ești mai mare decât mine

- *„mi-ar place” vs „mi-ar plăcea”*

- *„voiam” vs „vroiam”*

- *„să aibă” vs „să aibe”*

- *„care” vs „pe care”*

exemplu: „Acela este băiatul care mă ajută la teme”.

(„care” = subiect)

„Acela este băiatul pe care îl ajut la teme.” („care” = complement direct)

- *„nu zi/ fă/ te du” vs „nu zice/ nu face/ nu te duce”*

IMPORTANTA LECTURII ÎN VIAȚĂ

Iulia Doană, IO D

Probabil că fiecare dintre noi a fost îndemnat măcar o dată de către un dascăl să citească, spunându-i-se că „este bine să citești”. Chiar Roald Dahl spunea că „dacă vrei să ajungi undeva în viață, citește multe cărți”, iar filosoful roman Cicero era de părere că „o încăpere fără cărți e ca un trup fără suflet”. De ce este bine să citim? Ce avantaje ne poate aduce această activitate?

1. Ne dezvoltă creierul

Creierul desfășoară numeroase procese simultane în timp ce citim. Astfel, conexiunile neuronale (prin crearea materiei albe în cantități mai mari în creier) sunt îmbunătățite, mai multe zone ale creierului fiind stimulate. Două exemple ar fi:

- Zona asociată cu recepția limbajului (cortexul temporal stâng al creierului);
- Regiunea responsabilă de activitatea motorie senzorială primară (partea centrală a creierului). Prin neuronii din această zonă sunt redată senzațiile despre care citim.

De asemenea, spre deosebire de navigarea pe internet sau de vizionarea unui film, lectura oferă mai mult timp cititorului în vederea procesării firului narativ. Prin urmare, memoria, gândirea și atenția unei persoane sunt îmbunătățite.

2. Imaginația este îmbunătățită

Datorită faptului că acțiunile descrise într-o carte sunt recreate în mintea noastră, imaginația și creativitatea sunt optimizate. Totodată, pentru că noi ne punem în pielea personajelor participante la acțiune, mai ales în cărțile științifico-fantastice, ne dezvoltăm empatia față de oameni, devenim mai sensibili, mai umani.

3. Sporește vocabularul

Citind, putem întâlni multe cuvinte noi, dialecte, regionalisme pe care să le adăugăm la vocabularul nostru. Deopotrivă, cărțile au o ortografie exemplară. Toate acestea contribuie la modul în care noi comunicăm cu ceilalți, deci ne poate ajuta în relațiile interpersonale, dar și în viața noastră academică/profesională.

4. Ne conferă noi cunoștințe și o gândire critică

O carte acționează ca un portal spre o lume a cunoașterii, din acest motiv, putem să dobândim cunoștințe noi chiar și prin simplele elemente de cronotop ale unei cărți, dar și prin lecturarea unui conținut științific. Așadar, vom rămâne în mod inevitabil cu măcar o informație nouă după ce închidem o carte.

Dezvoltarea unei gândiri critice poate să difere, într-adevăr, de tipul de carte pe care o citim. Spre exemplu, dacă citim un roman polițist sau dacă acea carte este învăluită în mister, mintea noastră va fi pusă la contribuție spre rezolvarea posibilelor întrebări. Însă, în orice caz, indiferent de cartea pe care o citim, lectura necesită ca cititorul să proceseze și să gândească informații, astfel dezvoltându-și gândirea critică.

Gândirea critică este un element foarte important al vieții noastre, având avantaje nenumărate, cum ar fi: realizarea de conexiuni între idei, dezvoltarea argumentelor proprii, dar și înțelegerea argumentelor celor din jur și detectarea informațiilor eronate.

15 FEBRUARIE- ZIUA NAȚIONALĂ A LECTURII

Ioana Doană, 10D

România sărbătorește începând cu anul 1995 Ziua Internațională a Cărții, acesta fiind un eveniment anual organizat de UNESCO (Organizația Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură). Acest eveniment are ca scop promovarea publicării de cărți, lectura și drepturile de autor. Însă era necesară și instituirea unei Zile Naționale a Lecturii, întrucât, conform statisticilor și studiilor, românii citesc foarte puțin. Acest subiect se află în discuție încă din anul 2021. Propunerea legislativă a fost depusă în martie 2021, urmând ca proiectul de lege să fie adoptat la 21 decembrie 2021 și, în data de 14 ianuarie 2022, această lege să fie promulgată. De asemenea, pe data de 15 februarie 2022 a fost sărbătorită pentru prima dată Ziua Națională a Lecturii, iar personalul didactic a fost încurajat să desfășoare alături de elevi activități de promovare a lecturii.

15 februarie este data de naștere a două personalități însemnate pentru sistemul educațional românesc, și anume Titu Maiorescu, personalitatea politică și literară, întemeietorul societății "Junimea", și Spiru Haret, matematician și academician român, însă și un emerit ministru al educației, funcție din care a organizat sistemul educațional românesc modern și pe care a deținut-o de trei ori.

În spatele fiecărui copil motivat să citească stă un profesor la fel de motivat să îi insufle această dragoste. Profesorii de limba și literatura română au menirea aceasta și ne bucurăm că avem astfel de profesori și în Colegiul nostru. Domnul profesor Crăciun Ionuț s-a implicat în activitățile de Ziua Lecturii de la noi din liceu și ne va răspunde la câteva întrebări pentru a înțelege și mai bine acest fenomenul lecturii.

IULIA: Domnule profesor, care este opinia dvs. despre importanța unei lecturi constante?

PROF. CRĂCIUN: Lectura ar trebui să fie o activitate de bază pentru "homo intellectus", pentru că dezvoltarea gândirii este direct proporțională cu dezvoltarea limbajului, iar limbajul se dezvoltă prin lectură. Abilitățile de comunicare, de argumentare, gândirea critică, empatia sunt strâns legate de

Fotografie- Iulia Doană, 10D

lectură, pentru că cititul înseamnă identitate ("Ești ceea ce citești..."), iar umanitatea noastră are nevoie de conturarea unui caracter puternic și a unei regăsiri a sinelui, a propriilor valori prin care ne regăsim unicitatea și ancorarea în valorile universale. Noi nu putem fi ruși de trecut, de istoria umanității, iar lectura poate reface această legătură, ne asigură continuitate și o perpetuare a valorilor umane. Cititorul de oricând și de oriunde este dovada vie a unei vieți cărturărești și o prezență incontestabilă a eforturilor întregii umanități că lectura este o ancoră peste timp(uri). Este responsabilitatea noastră să devenim, prin lectură, oameni adevărați, purtători lumină și de optimism în această lume tot mai acaparată de nonvalori, de pseudomodele, de individualism și lipsă de empatie.

IULIA: Considerați că stabilirea unei Zile a Lecturii a avut un impact pozitiv asupra elevilor?

PROF. CRĂCIUN: Stabilirea unei Zile a Lecturii este un prilej de conștientizare a importanței acestei activități atât pentru procesul instructiv-educativ al elevului, cât și pentru dezvoltarea personalității acestuia. Ar trebui să fie în fiecare săptămână o zi a lecturii, iar elevii ar trebui să citească zilnic, măcar 20-30 de minute, orice tip de lectură, beletristică sau nu. Pornind de la simple activități de literatură, ajungem la dezvoltarea unor abilități cognitive superioare (cum ar fi gândirea critică), dar acest lucru e posibil doar prin exercițiu constant.

IULIA: Care au fost evenimentele desfășurate cu ocazia Zilei Lecturii în cadrul liceului?

PROF. CRĂCIUN: În data de 15 februarie 2023, de Ziua Națională a Lecturii, în Colegiul nostru au avut loc activități de conștientizare a importanței lecturii. Printre ele, putem evidenția: lecturi pe roluri, citirea unor texte cu scopul de a evidenția valori morale/culturale, crearea unor desene pornind de la textele date, prezentarea unor recenzii de carte, recomandări de titluri, teste de lectură, recrearea deznodământului unei opere etc.

IULIA: Considerați că elevii citesc mai mult sau mai puțin în era digitală?

PROF. CRĂCIUN: "Era digitală", cum o numești tu, ne transformă în "roboți" și uităm să fim oameni autentici, mostre vii de cultură și de valori. Elevii au ajuns să desfășoare activități care sunt "în trend", să scrie minimalist, nerespectând normele de ortografie și de punctuație, să citească doar pagini de socializare și să se uite doar la filme sau videoclipuri de pe tiktok, fapt ce le inhibă personalitatea și creativitatea. Nu mai sunt racordați la "oceanul" valorilor universale, iar lectura devine o corvoadă, pentru că cere timp, iar elevii de azi trăiesc în "secolul vitezei" și nu au răbdarea necesară să citească măcar 30 de minute pe zi și nici capacitatea de analiză și introspecție, prin care să treacă prin filtrul gândirii și al conștiinței informațiile lecturate. Preferă să ia totul "de-a gata". Mai sunt și cititori pasionați, pentru că au avut modele (părinții, profesorii, oameni de cultură etc.) și au înțeles lucrarea profundă a cititului.

IULIA: Cum altfel (în afară de Ziua Lecturii) putem readuce lectura în atenția elevilor?

PROF. CRĂCIUN: Lectura trebuie susținută de fiecare profesor în parte, nu doar de profesorii de limba și literatura română. Cu toții (inclusiv părinții) ar trebui să încurajăm lectura la clasă, acasă, oferindu-le elevilor prilejul să citească ceea ce doresc, cărți din domeniul lor de interes, să aprofundeze subiecte captivante, citind texte mai scurte sau mai elaborate. Lectura înseamnă cunoaștere, iar cunoașterea are la bază curiozitatea. Elevii își pot dezvolta abilitățile de lectură prin joc, prin îmbinarea inteligențelor multiple, prin scriere de texte și prin interpretarea mesajului acestora.

IULIA: Ce ați recomanda elevilor de liceu să citească?

PROF. CRĂCIUN: Recomand tuturor liceenilor să citească ce doresc, numai să citească. Vrei să descoperi universul imaginar al unui roman, atunci citește beletristică. Vrei să aprofundezi o temă dintr-un domeniu de studiu, citește enciclopedii. Vrei să-ți dezvolti spiritul critic, citește literatură și critică literară, filosofie. Citește, pentru că lectura înseamnă interiorizare, înseamnă conectare cu sinele nostru și cu întreaga umanitate!

– @reallygreatsite

CREȘTEREA ȘI DESCREȘTEREA

LECTURA - DE LA COPILĂRIE LA ADOLESCENȚĂ

Denisa Alexe, IoC

Cum a ajuns corpul nostru să fie compus din cuvinte?

Cărțile cu poze, cărțile parfum (care pentru tine au fost făcute să fie mirosite), cele complicate, despre sentimentele pe care nu știai că le ai, despre lumi fantastice în care îți era frică să te aventurezi și cărțile care spuneai că au mii de cuvinte, cu gândul că ar fi interminabile... Ele sunt cele peste cotorul cărora treci cu degetul în biblioteca bunicii de fiecare dată când o vizitezi.

De când erai mic, stăteai cu corpul întins orizontal pe fotoliul cu pete care se închina raftului din fața ta, pentru care ochii tăi nu puteau clipi, doar să rămână îngropați în coperta uneia din multele cărți prăfuite. Știai că nu ai să înțelegi nimic din ea, că tu nu ești compus încă din aceeași materie din care e cartea. Știai că nu vei înțelege nimic și nu o să-ți placă, dar te fascina.

Prima carte o citești cu voce tare, pentru că abia ai învățat să citești, și alegi una despre copiii răi care-și regretă faptele la sfârșit și devin buni și despre tot felul de fetițe model. O citești noaptea înainte de culcare ca să ai întregul sentiment de lectură adevărată, să fii un cititor cum e sora ta mai mare când te uiți prin gaura cheii în camera ei. Apoi o pui sub pernă să o poți visa mai departe, pentru că te atrăgea cu o putere halucinantă tot ce nu înțelegeai despre ea. Descopereai cuvinte pe care le tot repetai sub bărbie, cât să te audă un părinte și să fie mândru că în marea de confuzie tu erai cel care continua să înnoate printre cuvinte.

Și continui să citești, în sala de clasă, cu voce tare, în timpul orei de română, dar mai ales în orice colț al casei, singur, în liniște sau neliniște. Cărți despre alte personaje, unde naratorul vorbește numai despre el, pentru că aflaseși că ele spun cel mai mult despre tine (nu despre uriaș, nu despre creatura subterană sau băiețelul neînfricat), ci despre esența ta.

Mai apoi citești poezii, pentru că nu te mai limitezi. Ești gata să plonjezi în materia fără limite a oricăreia dintre cărțile de pe raft. Trecea, odată cu pagina, momentul când creierul tău, acel organ cu materie cenușie, devenise și stomac și era gata să mestece și remestece noțiuni, pasaje, să înghită cuvinte și să expectoreze idei. Și prima lui masă fusese cartea la care te holbai de mică, de pe acel raft la care nu ajungeai încă nici cu mâinile, nici cu sufletul.

Finalul este când te uiți la corpul tău, corpul tău din oase, mușchi, ligamente, vene și cicatrici, și vezi pentru prima dată că este făcut dintr-o rețea de cuvinte.

Și am întrebat dacă pot divulga secretul traseului cărților către mâinile lor.

Mai îți minte primele cărți pe care le-ai citit și dacă este vreuna bine imprimată în memoria ta? Da, una anume, despre un câine care s-a pierdut și observam cum se întorcea acasă și îi țin minte coperta, cu un roșu aprins pe ea.

În ce loc ți-a fost aprinsă pasiunea pentru lectură? Biblioteca de acasă...

În ce fel de cărți te regăsești? În cărți de ficțiune, deoarece îmi place să mă deconectez și să fac parte măcar pentru câteva secunde dintr-o lume fantastică.

Care este tipul de cărți pe care îl citești de obicei? Ficțiune și roman psihologic.

De ce simți nevoia de lectură? Pentru lumea cărții și cum mă simt relaxată în ea.

Ce citeai când erai mică? Absolut nimic.

Ce citești acum? Omul invizibil, de H G Wells

În ce fel de cărți te regăsești? Povești de aventură, cărți care povestesc cursul și dezvoltarea personajului principal.

În ce loc ți-ai început pasiunea pentru lectură? Acasă la mine, tata are 3 biblioteci pline de cărți din toate categoriile și am avut mereu de unde să îmi aleg.

Față de când erai mică, care e relația ta actuală cu lectura? Când eram mică, îmi placea să citesc doar cărți de aventură westernuri sau cărți polițiste, iar acum încerc să citesc din toate tipurile de cărți.

Ce efect a avut lectura în sala de clasă asupra pasiunii tale? Nu mi-au plăcut cărțile pe care le citeam la școală și preferam să citesc în timpul liber cărțile mele, în locul celor pe care eram obligată să le citesc pentru școală.

Cum îți menții pasiunea pentru lectură? Aleg lucruri care îmi plac și care nu au foarte multe pasaje descriptive și o las atunci când nu simt să citesc în continuare.

Ce carte citești în momentul acesta? Cuvinte...cuvinte...emoții...corpuri...universuri...pe mine, pe tine...despre tot...

SĂ (RE)DESCOPERIM BIBLIOTECA CNCV

Eric Constantinescu, 9B

Elena Georgescu, 9B

Biblioteca este un spațiu cultural, un izvor de cunoaștere și de resurse credibile, un loc de meditație și de studiu pentru fiecare elev ce-i trece pragul. Alături de doamna bibliotecară Cristina Dumitrașcu, pătrundem într-un univers al cărților și într-o atmosferă de liniște, unde gândurile devin imaginație, iar imaginația ne provoacă să decoperim lumile necunoscute de pe rafturile bibliotecii.

- Spuneți-ne, vă rugăm, câteva cuvinte despre dvs. și despre rolul unui bibliotecar într-o instituție școlară.

Mă numesc Cristina Dumitrașcu și sunt bibliotecar la CNCV din februarie 2021. Sunt prin formare cadru didactic, absolventă a Universității din București, Facultatea de Geografie. Trecerea de la a fi profesor, la a fi bibliotecar a fost relativ ușoară, ambele profesii modelând omul, utilizând informația obținută din cărți și nu numai. Dar pentru a înțelege mai bine biblioteca și cărțile, am urmat cursurile unui master în bibliologie și științele informării la Universitatea din București, Facultatea de Litere. Și iată că azi sunt un bibliotecar cu o vechime de 22 de ani. Iubesc cartea, dar mai ales iubesc oamenii.

Bibliotecarul școlar, conform Ordinului Ministrului nr.6566/1994, este cel care organizează activitatea bibliotecii și asigură funcționarea acesteia potrivit normelor legale și în cadrul orarului stabilit de conducerea unității școlare, organizează colecțiile bibliotecii, desfășoară, atât singur, cât și în colaborare cu cadrele didactice, activități de popularizare a bibliotecii, îndrumă lectura elevilor, în colaborare cu toate cadrele didactice. Acestea sunt doar câteva din sarcinile bibliotecarului menționate în O.M.

Fotografie- Eric Constantinescu și Elena Georgescu, 9B

CREȘTEREA ȘI DESCREȘTEREA

Biblioteca din CNCV este deschisă publicului din octombrie 2021, având la data deschiderii un fond enciclopedic alcătuit din 15.835 de cărți, din care 638 sunt catalogate drept "cărți de patrimoniu" (fondul de carte veche). În prezent, biblioteca deține un fond format din 16.270 de cărți, din care primite prin donații de la elevi, profesori și colaboratori - 81 de bucăți, și primite prin donații în urma proiectului "Împarte o carte" organizat de Consiliul Școlar al Elevilor din CNCV, 351 de bucăți. Spațiul ocupat de bibliotecă este foarte generos, fiind extins în 4 săli: 2 săli în care sunt depozitate cărțile ordonate conform Clasificării Zecimal Universale, respectiv Sala de Științe și Sala de literatură, Sala de lectură, cu documente de referință (destinate studiului la sală), în care se pot desfășura diverse proiecte și activități educative, și ultima sală, Biroul bibliotecarului. Pentru a facilita accesul rapid la informația solicitată, este în lucru o bază de date care să cuprindă toate cărțile incluse în fondul bibliotecii, iar ca pas următor ne propunem achiziționarea unui soft de bibliotecă.

- După părerea dumneavoastră, care e importanța lecturii și de ce credeți că nu mai citeșc elevii?

Despre importanța lecturii în viața omului, nu doar a elevului, se pot enumera câteva avantaje: îmbogățește cultura generală, lărgeste capacitatea de exprimare, extinde dorința de evoluție și progres, contribuie la educarea și motivarea fiecărui individ, ne ajută să corelăm evenimentele și să le ancorăm în spațiu și timp, ne relaxează și ne organizează, contribuie la formarea unor principii ca mod de viață.

Nu putem spune că doar elevii nu mai citeșc. Aceasta este problema întregii societăți din România. Omul trăiește acum într-o epocă a globalizării și a tehnologizării în care informația ajunge în câteva secunde de la un continent la altul. Citim și avem mai multă informație la dispoziție, dar nu din cărți. Informația obținută folosind internetul nu este neapărat și corectă. Trebuie să avem capacitatea de a selecta informația... Aici este problema...

- Dacă ar fi să comparați adolescenții de azi, cu cei din generația dumneavoastră, ce ați spune că s-a schimbat la capitolul lectură?

Generația actuală are multe oferte tentante de petrecere a timpului liber: televizor cu sute de canale, radio cu sute de posturi de muzică, terase, malluri, FB, Instagram, săli de sport, jocuri pe calculator... Generația mea nu avea prea multe opțiuni. Televiziunea emitea doar două ore pe zi... Și atunci refugiul îl găseam în cărți. Din cărți descopeream lumea și ne imaginam societăți, orașe, moduri de viață etc... Acum poți vizita și Muzeul Luvru într-un tur ghidat virtual... Și am ajuns la cauza pentru care nu se mai citeșc cărți la fel de mult... Depinde însă de societate, nu doar de tehnologizare. Un finlandez citește 47 cărți pe an, un islandez citește 40 cărți pe an, iar 35% dintre români declară că nu au citit niciodată o carte (august 2021).

- Credeți că tehnologia va evolua destul încât bibliotecile să sufere schimbări radicale (să se digitalizeze)? E un lucru benefic?

În timp se va ajunge și la digitalizare. Este un proces în folosul omenirii: poți consulta o carte de patrimoniu fără să o deteriorezi, poți consulta o carte, chiar dacă ea nu se regăsește fizic în bibliotecă, ci doar digital. Marile biblioteci ale lumii au început procesul de digitalizare sau chiar l-au terminat. În România, menționez Biblioteca Metropolitană București, unde am lucrat 20 ani, care are un Fond de carte digitalizată. Despre bibliotecile școlare este greu de dat un timp probabil când se vor digitaliza fondurile. Mulți dintre noi lucrează încă în format traditional, cu trecut cartea imprumutată cu pixul pe fișa celui care o imprumută. Digitalizare înseamnă investiții, PC performant, scanner, softuri etc.

- Ce cărți ați recomanda adolescenților pasionați de lectură?

O listă cu titlurile pe care să le recomand elevilor cuprinde:

- "Unde fugim de acasă?" – Marin Sorescu
- "Pădurea spânzuraților" – Liviu Rebreanu
- "Amintiri din copilărie" – Ion Creangă
- "Mândrie și prejudecată" – Jane Austen
- "Cartea de la San Michele" – Axel Munthe
- "Pămâmtul Făgăduinței" – Barak Obama
- "Inteligența Emoțională" – Daniel Goleman
- "Inteligența materiei" – Dumitru Constantin Dulcan
- "Cartea Deșteptării" – Dalai Lama
- "Dragostea în vremea holerei" – Gabriel Garcie Marquez
- "Un veac de singurătate" - Gabriel Garcie Marquez
- "Prietena mea genială" – Elena Ferrante
- "Hoțul de cărți" – Markus Zusak
- "Pianistul" – Wladdyslaw Szpilman
- "Crimă și pedeapsă" – F.M.Dostoievski
- "Minunea" – R.J Palacio
- "Matilda" – Roald Dahl
- "Fundația" – Asimov
- "Dune" – Frank Herbert
- "Alchimistul" – Paulo Coelho

Doamnă bibliotecar, vă mulțumim pentru timpul acordat și primitem solemn, în numele tuturor "cantemiriștilor", că vom vizita mai des, de acum înainte, biblioteca și rafturile ei cu cărți.

BIBLIOTECA ÎN VIAȚA NOASTRĂ

Eric Constantinescu, 9B

Bibliotecile au reprezentat un loc foarte important pentru copiii de odinioară, dar și un loc de recreere pentru mulții pasionați de cărți. Deși tehnologia începe să câștige teren prin oferirea unor informații la unul sau mai multe click-uri distanță, bibliotecile au fost într-o continuă evoluție în ceea ce privește modul în care se pot oferi informațiile. Definiția bibliotecii a ajuns de la mediul de siguranță al accesului de cunoaștere, la locul de unde împrumutăm cărți pentru o lectură obligatorie. Astfel, deși bibliotecile au existat timp de milenii, nu trebuie să le lăsăm să devină amintiri sau povestiri spuse de generațiile de dinaintea noastră, de aceea am să vă explic de ce este important să mergeți la bibliotecă, indiferent de vârstă și despre importanța acesteia în educația elevilor.

Un prim beneficiu al mersului la bibliotecă este faptul că pentru cei care nu se regăsesc în grupurile din școală, biblioteca poate deveni un spațiu sigur, având o comunitate unită, axată pe învățare și perfecționarea cunoștințelor în anumite dorințe. În plus, dacă intri într-o bibliotecă este posibil să găsești niște recenzii de la cititorii fideli, sau poți să afli chiar de la ei. Un alt lucru, care poate să-i ajute pe cei cu anxietate socială sau depresie este faptul că în bibliotecă există săli de discuții ce încurajează debate-ul și astfel socializarea. Studiile arată că prin simple discuții se pot ameliora simptomele acestor afecțiuni și se pot realiza conexiuni între persoane indiferent de cât de diferite sunt acestea. Pe scurt, biblioteca încurajează diversitatea și interculturalitatea.

Un alt beneficiu este faptul că, spre deosebire de telefon, cărțile au beneficii precum sporirea creativității și a capacității de memorare. Spre deosebire de social-media, cărțile sunt făcute să transmită informații pe o durată îndelungată de timp, în timp ce platforme precum Tik Tok promovează conținut de tip "bite-size". Multe studii arată că dacă o persoană citește minim o carte pe lună, poate preveni apariția unor boli cerebrale, precum Alzheimer, iar cititul este mai mult decât încurajat la bibliotecă.

Un al treilea beneficiu este faptul că în bibliotecă ai acces la o cantitate uriașă de informații aranjată pe secțiuni pentru a putea găsi ce-ți place. Uneori, se întâmplă să nu găsești ceea ce cauți și de aceea, există persoane care să te ajute. Spre deosebire de motoarele de căutare, precum Google sau Bing, biblioteca are rol în învățarea elevilor să se descurce în viață, fiind necesare întrebările, cererile pentru a găsi ce cauți. Și chiar și așa, chiar dacă nu găsești ce cauți, poți întotdeauna să citești altceva, din moment ce cantitatea de informații dintr-o astfel de bibliotecă este uriașă. Astfel, elevii sunt învățați să-și prioritizeze subiectele pe care trebuie să le repete.

Ultimul, dar nu cel mai din urmă beneficiu al bibliotecii asupra educației este faptul că, spre deosebire de orice altă instituție, încurajează învățarea individuală, prin spații special amenajate pentru cei care lucrează pentru examene importante, proiecte și așa mai departe. În general, acele cămăruțe destinate învățatului individual sunt, în bibliotecile mai cunoscute, dotate cu izolare fonică, pentru ca zgomotul de afară să nu-i distragă pe cei aflați înăuntru.

Ca să însumăm, bibliotecile au un rol semnificativ în educația adolescenților, deoarece încurajează creativitatea prin colaborare, reprezintă un forum cu o comunitate unită, axată pe învățare, promovează cititul și învățatul individual și nu în ultimul rând, este un loc în care, indiferent de vârstă, te vei simți inclus în comunitatea care se adună din pasiunea pentru citit.

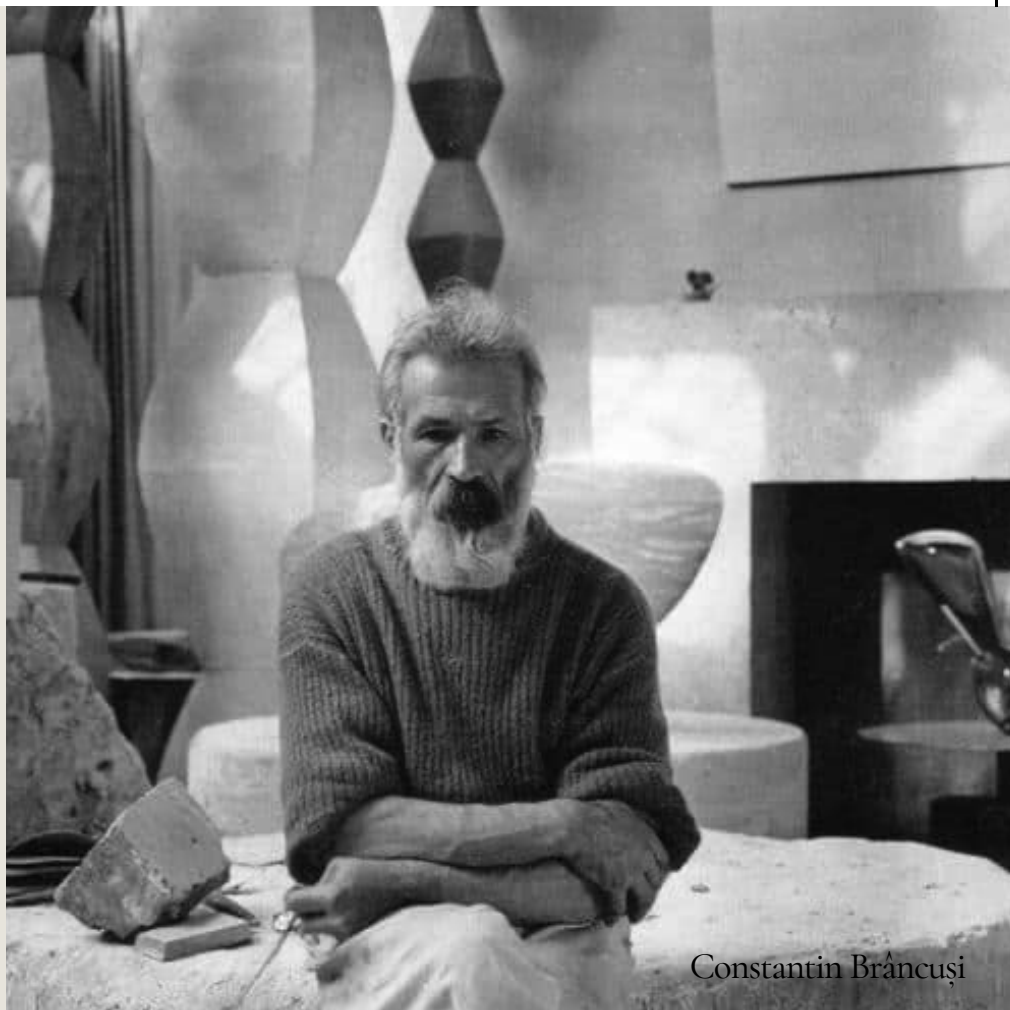
Acum că am însumat câteva argumente despre importanța bibliotecii în educația adolescenților și în viața acestora, am vorbit cu bibliotecara școlii noastre, pentru mai multe detalii referitoare la acest subiect:

GÂLCEAVA ÎNTELEPTULUI

CONSTANTIN BRÂNCUȘI, SCULPTOR ȘI FILOSOF

Elena Georgescu, 9B

Cu toții îl cunoaștem, sau cel puțin am auzit, de Constantin Brâncuși, un nume ce și-a obținut importanța prin sculpturile sale aparte, dar nu cu toții îl cunoaștem pe filosoful Brâncuși, căci aceste două preocupări merg împreună, dându-i acestuia importanța ce o are până în ziua de azi.

Constantin Brâncuși

Sculptorul Vlad Ciobanu, vorbind despre Brâncuși, spunea că: "Dacă ceilalți, Phidias, Michelangelo, Rodin și așa mai departe sunt sculptori de valoare mondială, Brâncuși este de importanță universală, în sensul cu adevărat universal". Astfel, acesta se referă la faptul că Brâncuși a surprins esența lucrurilor, transmitând un mesaj ce poate fi înțeles nu numai de oameni, ci și de alte civilizații, dacă ar exista.

Ca să ajungă acolo, Brâncuși a pornit de la Hobîța, unde a fost permanent în contact cu arta tradițională românească, în special cu cea a lemnului, de unde a învățat simplitatea modului de transmitere a simbolurilor esențiale. A urmat apoi cursurile Școlii de Meserii de la Craiova și a Facultății de Artă din București. Mergând în Franța, a încercat să lucreze în atelierul lui August Rodin, însă nu a rezistat prea mult timp, căci după cum spunea chiar el: "La umbra marilor copaci nu crește nimic". Apoi și-a cautat și a găsit adevăratul său drum, al artei pure, esențiale, reușind să creeze operele de artă ce sunt apreciate până în ziua de azi: "Și am tot căutat, ani mulți, să ajung să scot din lemn, din bronz, din marmură, acel diamant ascuns – esențialul". Mulți spun că nu înțeleg operele lui, dar Brâncuși spune foarte clar că operele lui nu trebuie explicate: "Când ești în sfera frumosului, n-ai nevoie de explicații".

Vorbind despre el, am presărat printre rânduri și o mică parte din aforismele lui, căci așa cum spuneam la început, Brâncuși nu a fost doar un sculptor, ci și un gânditor ce și-a exprimat sintetic viziunea asupra artei și a vieții. Unele aforisme au fost publicate chiar de el, în cataloagele expozițiilor lui, iar multe dintre ele sunt în manuscrisele din arhiva lui ce au fost publicate recent.

Brâncuși merită să fie cunoscut publicului larg, nu doar prin expoziții și cărți despre opera lui, ci și prin inițiative culturale inedite cum este Cartișorul de Autor, un mărtișor sub formă de carte ce găzduiește în fiecare an versurile unui autor, dar nu numai, căci anul acesta conține un aforism al lui Constantin Brâncuși.

Coloana Infinitului

ILIE MOROMETE, FILOSOFUL DE PE URMELE LUI SOCRATE

Ioana- Clara Guțiu, 12C

Românii au avut întotdeauna o istorie tumultuoasă, fiind victimele amplasării geografice la confluența mai multor puteri politice (Imperiul Rus, Imperiul Otoman etc.), care se aflau într-un permanent conflict. Cu alte cuvinte, războaiele, luptele și teroarea continuă în care am trăit pe parcursul istoriei noastre ne-au împiedicat din a ne forma un adevărat "specific național" sau o "filosofie" a omului de rând. În opera "Istoria literaturii române, de la origini și până în prezent", G. Călinescu afirmă: "Fiindcă cultura românească nu este determinată specific încă ci abia pe calea de determinare, cred că nu există specific încă nici un tip de intelectual particular român. Aceasta, fără îndoială, nu înseamnă că nu avem ici și colo individualități eminente, intelectuali eminente. Voiesc să spun că nu avem un tip colectiv, comun, de intelectual român." Acest fapt ne ajută să înțelegem importanța protagonistului romanului "Moromeții", de Marin Preda, nu numai în literatura, ci și în filosofia română.

Ilie Moromete este "primul filosof țăran", întrucât, prin intermediul acestui personaj, este conturată pentru prima dată filosofia de viață a celei mai vechi și mai numeroase clase sociale românești, anume țărănimea. Problemele pe care și le pune Ilie Moromete și la care încearcă să găsească o explicație sau rezolvare sunt probleme actuale, firești și palpabile; Moromete nu abordează conceptele propuse de metafizică și epistemologie, așa cum au făcut, spre exemplu, primii filosofi greci (Thales, Pitagora etc.). Există și o explicație pentru acest fenomen, după cum susține G. Călinescu: "Legătura strânsă dintre filosofie și literatură începe să fie evidentă abia în ultimele două decenii, când apar întâiele adevărate sisteme. [...] În acea epocă un gânditor român nu-și putea pune probleme cosmologice sau ontologice. Acestea ar fi presupus nu numai o tradiție filosofică, ci și o lungă dezvoltare științifică, astfel de preocupări pendulând între metafizică și speculațiile superioare ale investigațiilor pozitive."

În acest sens, Ilie Moromete poate fi asemănat cu Socrate, probabil cel mai cunoscut filosof din Grecia Antică. Pentru că această asemănare să fie înțeleasă, este nevoie să prezint contextul în care a debutat Socrate și felul în care filosofia sa a revoluționat modul de a gândi al grecilor. Se știe că filosofia antică din vest este împărțită în două mari epoci: epocile pre și post socratice. Motivul pentru care există această împărțire nu este pentru că ideile primilor filosofi ar fi mai puțin valoroase decât cele ale lui Socrate, ci pentru că, așa cum am afirmat anterior, presocraticii se ocupau mai mult de metafizică și epistemologie decât de orice altceva. Socrate, însă, nu a abordat aproape deloc aceste probleme, întrucât nu înțelegea care este scopul unei filosofii care nu poate fi aplicată și nu poate îmbunătăți în niciun fel viața omului de rând. Ce contează pentru omul comun dacă toată lumea este făcută din apă sau din atomi? Din acest motiv, Socrate a dezvoltat o filosofie care se concentra pe conceptul de a trăi o "viață bună". Trebuie menționat faptul că Socrate nu a scris nimic, modul în care își exprima ideile era direct: ieșea în piețe și vorbea cu oamenii. Punea întrebări și disimula pentru a le dovedi celor cu care vorbea că, de fapt, nimeni nu știe nimic.

În ceea ce îl privește pe Moromete, același mod de a gândi poate fi observat. Moromete contemplă adesea asupra rostului său ca țăran, vorbind ori cu alții, ori cu sine. Un exemplu de astfel de contemplare se regăsește în scena ploii, din volumul al doilea. După ce a fost trădat de fii, părăsit de Catrina, iar Niculae se alăturase partidului, Moromete simte mai puternic că niciodată faptul că familia sa se destramă. Este tulburat de gânduri în ceea ce privește relația sa cu ceilalți, în special cu copiii săi. În același timp, meditează și asupra condiției sale de țăran, realizează faptul că viața sa nu mai are cum să fie din nou liniștită și idilică și că istoria se schimbă. Drama sa existențială este redată în forma unui monolog ce seamănă mai degrabă cu un dialog cu o instanță imaginară. Comunicarea este principalul mod în care acest personaj își expune filosofia; în primul volum, adunările din fierăria lui Iocan erau oportunitatea de care Moromete profita pentru a-și exprima concepțiile asupra problemelor actuale de politică, pe care le discuta cu cei prezenți, indiferent de statutul lor social. Poiana lui Iocan devine un fel de amfiteatru simbolic, că la vechii greci, în care Moromete și Cocosilă comentează evenimente curente și citează ziarul, iar restul țăranilor sunt spectatorii sau discipolii celor doi protagoniști. Perspectiva lui Moromete asupra lumii nu era afectată de lăcomie sau de răutate: nu discrimina între cei prezenți la adunări, căuta să facă întotdeauna ceea ce este corect și cel mai bine pentru familia sa, chiar dacă acest lucru crea conflicte între el și restul familiei. Acest aspect constituie altă asemănare între el și Socrate, întrucât niciunul dintre aceștia nu se conforma la idealurile celorlalți: Socrate și-a păstrat tehnica de a filosofa, chiar dacă acest lucru i-a adus reputația de "sofist", și, în final, condamnarea la moarte, iar Moromete crede în continuare în valorile tradiționale, deși istoria se schimbă și aceste valori ajung să fie denigrate, fiind înlocuite cu altele. În ambele cazuri, poate fi observată o adevărată libertate în gândire și o foarte puternică credință în raționamentul propriu.

Astfel, filosofia lui Moromete este în aparență simplă, dar, în esență, complexă, întrucât libertatea de gândire este ceva mai greu de obținut decât ne-am fi imaginat, iar iluzia unei gândiri libere este incredibil de răspândită printre oamenii de rând. Avem impresia că noi suntem liberi să gândim ce vrem și cum vrem, că nimeni nu ne poate schimba gândurile sau idealurile, pentru că sunt ale noastre, iar nimeni nu are acces la ele. Acest lucru, însă, nu este adevărat. Exprimarea ideilor în comunicare este una dintre condițiile indispensabile ale trezirii activității de gândire nu doar în alții, ci și în noi înșine. De asemenea, propaganda și influența celor din jur pot schimba radical chiar și cele mai intime convingeri ale unui individ, fără ca măcar acesta să realizeze. Importanța comunicării în ceea ce privește gândirea liberă este subliniată și în opera "O mie nouă sute optzeci și patru", de George Orwell, unde un aspect al propagandei partidului este eliminarea efectivă a cuvintelor din dicționar, pentru a împiedica și mai mult comunicarea dintre oameni și a-i face mai vulnerabili. Ilie Moromete este (în primul volum cel puțin) un om care "răspunde cu multe cuvinte la salut", care vede importanța comunicării, dar care nu abandonează idealurile sale și își formează credințele în mod conștient, activ, în urma unui proces de reflecție și meditație. Acesta promovează o judecată axată pe valorile conservatoare, dar care este, nu în ultimul rând, o judecată sănătoasă, autentică, ce are ca scop nu bogăția sau succesul politic, ci o viață liniștită și sigură.

CE ESTE "ADOLESCENTUL"?

Eric Constantinescu, 9B

Dacă nu recunoașteți încă titlul romanului la care mă refer, ei bine, acesta este scris de nimeni altul decât F.M. Dostoievski, unul dintre cei mai bine-cunoscuți autori clasici din lume. Opera sa "Adolescentul", reprezintă perspectiva sa asupra vieții schimbătoare ale unui adolescent în căutarea unui model de urmat, într-o vreme în care antimodelele erau promovate intens, ca având bani, faimă și, cel mai important, putere în stat.

Dar cine este acest Dostoievski?

F.M Dostoievski (pe numele său complet Fiodor Mihailovici Dostoievski) s-a născut în Moscova, Imperiul Rus pe data de 30 octombrie/11 noiembrie 1821 și decedat pe data de 28 ianuarie/9 februarie 1881 la Sankt Petersburg, Imperiul Rus. El este popular pentru efectul profund și de durată asupra literaturii, filozofiei, psihologiei și teologiei secolului al XX-lea. Dostoievski este un adept al realismului literar, deoarece prezintă cu fidelitate elemente din viața și societatea contemporană de la acel moment. O parte din adolescența autorului este descrisă detaliat în romanul "Adolescentul".

Despre ce e vorba în roman ?

"Adolescentul", prezintă viața lui Arkadi, un copil ce este judecat pentru faptul că este fiul nelegitim al lui Andrei Versilov. Astfel, el încearcă să își creeze un model, un ideal, romanul devenind mai mult călătoria adolescentului spre găsirea tatălui pierdut și a unui adevărat model în viață. Acest lucru este ilustrat și de faptul că, deși spera la independența față de ceilalți, mai ales de familie, ajunge ca de-a lungul timpului să-și schimbe "idea", care reprezintă lucrul pentru care merita cu adevărat să trăiască. Deși societatea rusă era dominată de înalta societate, tânărul aspiră să facă și el parte din nobilime, făcând sacrificii și învățând, pe parcurs să ierte și cel mai important, să iubească. Deși relația tată-fiu este într-o continuă degradare, în cele aproape șase sute de pagini ale sale, am rămas fascinat despre cum a putut aceasta să evolueze, mai ales după conflictele familiale intense pe care le purtau aceștia și care puteau lăsa cicatrici în sufletul adolescentului.

Cu un stil greoi, dar plin de sinceritate și detalii, Dostoievski reușește să impresioneze prin narațiunea bogată, sentimentele exprimate cu ușurință și modul de creare a personajelor poveștii, fiind foarte ușor să rezonezi cu acestea. Dacă vă plac cărțile pline de suspans, sentimentale și cu o poveste captivantă, ei bine, acest roman este perfect pentru oricine, indiferent de vârstă. V-am stârnit curiozitatea?

DACĂ PISICILE AR DISPĂREA DIN LUME- RECENZIE

Ioana Darie, 9B

Romanul modern intitulat „Dacă pisicile ar dispărea din lume”, de Genki Kawamura, este o carte reprezentativă pentru literatura japoneză, ajungând să fie tradusă în peste 30 de limbi și adaptată într-un film cu numeroase premii internaționale. Având doar aproape 200 de pagini, aceasta reușește să captureze esența unor subiecte deloc ușor de adresat, reușind în același timp să fie și comică în unele pasaje. Le ce am fi dispuși să renunțăm în schimbul unei zile de viață, mai ales când sfârșitul se apropie vertiginos? Unde se află limita? Acest roman reușește să răspundă la aceste întrebări într-un mod elegant și curat, plin de emoție, lăsând în urmă multe teme de gândire pentru cititorii care ajung până la final. Chiar dacă întreaga carte vorbește despre pierdere și moarte, ea este de fapt o scrisoare acunsă adresată dorinței de a trăi, prieteniei, dar mai ales familiei, care îți este alături încă de la naștere. Prin intermediul unui umil poștaș și al motanului său, autorul își trimite lectorii într-o scurtă călătorie în care se revelează, încetul cu încetul, lucrurile și persoanele care contează cu adevărat. Iar Diavolul, pus pe șotii ca aproape orice altă operă fantastică, testează limitele până la care oamenii sunt dispuși să meargă pentru a nu-și pierde însuși miezul existenței lor.

Premisa de la care pleacă acțiunea este pe cât de simplă, pe atât de dificil de înțeles la adevărata ei valoare. Acțiunea începe în clipa în care protagonistul, un poștaș ca oricare altul, îl întâlnește pe Diavol, iar acesta îi spune că mai are doar câteva zile de trăit. Pentru a-și prelungi durata vieții, bărbatul acceptă târgul ce îi este oferit, renunțând zilnic la câte ceva important pentru acesta în schimbul unei zile de viață.

Recomand acest roman nu doar datorită aprecierii mele față de literatura japoneză, ci și deoarece acesta reprezintă o lectură nu foarte dificilă, dar care rivalizează în înțelesuri și valori ascunse cu opere mult mai greu de digerat de către cititorii mai puțin experimentați. „Dacă pisicile ar dispărea din lume” nu este doar o simplă carte cu expresii simple și puține pagini, ci reprezintă o întreagă experiență emoțională, la al cărei final poate că nu o să curgă lacrimi de durere, însă cu siguranță o să se pună întrebări interesante.

POEZIA ÎN LUMEA CONTEMPORANĂ

Elena Georgescu, 9B

Maria Bîlnicu, 9D

Poezia, atât de profundă și, totuși, atât de simplă, este hrana minții și a sufletului, un univers tainic pe care nu toată lumea îl înțelege, o vrajă care te prinde și te învâluie pentru totdeauna în mrejele candidă ale iubirii. Poezia nu este doar o creație lirică, ci un mod de viață, o alinare ce poate fi regăsită pretutindeni în viața noastră, un loc ferit în care ne simțim ocrotiți.

Câți oameni mai citesc poezie în contemporaneitate? Cine mai are timp să zăbovească asupra unei poezii? Dar mai ales cine mai poate să pătrundă sensurile ascunse ale poeziei? Deși vremurile s-au schimbat și se vor tot schimba, ghidându-ne spre alte moduri de petrecere a timpului liber, sunt încă destui oameni care

se regăsesc citind poezie. Altfel, nu ar fi existat și nu s-ar fi sărbătorit la nivel internațional Ziua Poeziei, o zi în care ne amintim de valoarea inestimabilă a poeziei și de faptul că ea nu trebuie uitată, ci merită sărbătorită, prețuită și iubită. În școli și licee s-au desfășurat numeroase activități care au avut în centru poezia, așa cum și la colegiul nostru a avut loc un concurs de creație de poezie și fotografie, intitulat “Poeziile, flori de primăvară”.

Poeta Ana Blandiana, într-unul dintre discursurile sale, a pus o întrebare plină de semnificații: “Poate poezia salva lumea?”. Răspunsul este da, căci după cum spunea și F. Dostoievski: “Frumusețea va salva lumea”, iar poezia înseamnă frumusețe, adevăr, iubire și, mai ales, viață.

REZULTATE CONCURS "POEZIILE, FLORI DE PRIMĂVARĂ"

Premiul I:

- Alexandru Caraiman, 5A
- Jasmine Ana Iordache, 9C
- Sara Savin, 9A
- Sofia Baciu, 9E
- Teea Militaru, 9E
- Luca Ungureanu, 10E
- Mara Ianula Mihale, 11G
- Selena Poenaru, 8A
- Alexandra Manda, 5A
- Letiția Alexandra Manta, 5A
- Ștefan Slușanschi, 10B
- Anca Maria Carmen, 9G
- Miruna Hubca, 9G

Premiul II:

- Daria Duican, 9G
- Mihaela Cacofir, 9G
- Iris Cintează, 5A
- Șerban Cintează, 5A
- Bogdan Chira, 5A
- Călin Andrei Cristian, 10E
- Rareș Grosu, 5A
- Luca Cânea, 5A

Premiul III:

- Cristiana Diaconu, 10E
- Petra Căldărescu, 10E
- Andrei Doreanu, 12C
- Clara Guțiu, 12C
- Irina Dumitrescu, 6A
- Ilinca Nemțeanu, 5A
- Teodora Rîjniță, 9D
- Raisa Poenaru, 6A
- Daria Cazimirovitz, 9D
- David Băisan, 5A

Mențiuni:

- Eduard Gorea, 5A
- Daria Tudor, 10E
- Iulia Dumitru, 10E
- Aron Niță, 5A
- Maria Ioana Focșa
- Denisa Vlăsceanu, 9F
- Ștefan Negru, 6A
- Alexandra Mocănița, 7A

CREAȚIE LITERARĂ

Viața în Versuri

BORN TO TRY

Elena Duca, 9G

I want to watch the stars
 As they're turning to black holes,
 I want to walk on The Moon,
 See the earth and with a sigh-
 Furthermore, say my goodbye.
 I wish I could fly and sit
 On the rosy clouds
 As the sky turns black.
 I wish I could lie on the waves
 Of the eternal, fathomless ocean,
 And wish I could escape
 This stodgy breath we take,
 Each step in which we ignite
 A fire in our souls;
 Some may burn,
 Some may survive.
 I won't die,
 Not in this eternal river
 Full of shattered, ruined people
 Not in this unworthy of love
 Society that ruins
 Even the most kind and tender words.

HOW I WISH

Elena Duca, 9G

How I wish I'd hold on beauty
 With my tiny little hands
 How I wish I'd get the nerve
 And look straight into the mirror
 How I wish I'd give myself
 The chance to breathe for once
 And stop stressing over matters
 That only tear lives apart.
 Oh, I wish I'd stop criticizing every step
 That I take with my bare feet
 And have the courage to rest
 In the darkness of my head.
 Embrace every part of me
 And love myself proudly.
 How I wish I could fly
 Among all those many dreamers
 How I wish I'd let myself
 Become a believer.
 How I wish I'd trust myself
 Enough to see I'm a star
 On a black- cloudy- night sky
 When no one else is around.
 How I wish I'd dream harder
 And believe I am the moon
 Think of me higher than ever
 But still, don't know how to...
 How I wish I'd fly away
 With all the other wishes
 And end up in another world
 Full of possibilities.
 How I wish I could just see
 The empty jar in every people
 Maybe then I'd feel at peace
 With my heart, that's very little.

Proză și fantasmă

CIMITIRUL

Maria Bîlnicu și Daria Dușceac, 9D

Vântul spulbera mormanele de frunze uscate, fără viață. Copacii, ca niște stafii ale destinului, își întindeau brațele scheletice în jurul cimitirului încărcat de melancolia unei presimțiri. Mormintele își contopeau umbrele în dansul acerb al spiritelor ferecate în solitudinea asfințitului, concentrând ecourile tăcerii în întunericul crescând. Mirosul umed al toamnei îmi invadase nările și aproape simțeam răsuflarea asfințitului în spate. Clopotul bisericii bătut, iar zgomotul său sparse pojghița liniștii ce mă cuprinsese, trezindu-mă la realitate. Brusc, am simțit zvâcnirile haotice ale pieptului cutremurându-mi întreaga ființă; pâcla arzătoare a înfiorării răspândindu-se cu o aviditate impetuoasă în adâncul sufletului meu, în timp ce un glas lăuntric, de o disperare moleșitoare, pe care aproape că îl recunoașteam, repeta necurmat aceeași întrebare, ca o mantra pierdută în abisul propriilor gânduri: Cum am ajuns aici? Cum am ajuns aici...

În încercarea disperată de a evada vuietului nemărginit, ce îmi tulbura neconținut mintea, mă luptam să zăresc și cea mai neînsemnată pată de familiaritate în tabloul adâncindu-se într-un întuneric etern, în împânzirea labirintică a arborilor ca de cenușă, în lăcașul de veci al sufletelor demult apuse ce se întindea în fața ochilor mei, însă sentimentul de necunoscut persista cu o încăpățănare desăvârșită. Într-un mod inexplicabil, întocmai această negură a nesiguranței era singura pe care reușeam să o disting cu claritate din haosul falacios al amintirilor și al gândurilor mele, singura în care mă regăseam în acele clipe.

Chiar atunci, ochii mi-au alunecat asupra pietrei prăfuite de mormânt ce se ridica în fața mea și am deslușit gravate înlănțuiri îndoielnice de caractere care au început să-mi joace în fața ochilor, alunecând subtil pe marginile lucioase ale lepezii reci. Încercam din răspuț să pun literele la un loc, să descifrez inscripția de pe mormânt, dar îmi era imposibil. O senzație copleșitoare de disperare a pus stăpânire pe mine și, pe măsură ce eșuam în a citi textul gravat pe lespede de piatră, simțeam cu o siguranță din ce în ce mai mare că era vital să înțeleg inscripția, că ceva din adâncul meu era incontestabil legat de slovele înscrise pe mormânt. Am început să tremur din toate încheieturile, șiroaie de transpirație mi-au împânzit chipul, lăsând în urma lor dăre reci, lipsite de viață. Mi-am mușcat buza, străduindu-mă din răspuț să mă stăpânesc. Am simțit picătura caldă de sânge și gustul metalic, greoi, inundându-mi gura și m-am agățat impulsiv de acele câteva senzații ce mă mai țineau ancorată în realitate.

Mi-am dus mâna la frunte, recăpătându-mi în cele din urmă echilibrul; pe punctul de a da uitării scrierea de pe piatra funerară, am ridicat privirea. Am zărit silueta unui bătrân, cu privirea pierdută undeva în depărtare, sprijinit de o cruce din lemn scorojit. Am dat să mă apropiu, mână de o curiozitate însetată și de o dorință înverșunată de a primi răspunsuri, când bătaia clopotului, ca un ecou al pierzaniei, înveli atmosfera deja sumbră cu o peliță de disperare, în timp ce un fior își prefira rădăcinile de otrăvă în cutremurul sufletului meu. Am făcut un pas în spate și, împedicându-mă de lespede mormântului, m-am prăbușit pe întinderea de piatră sângerie, a cărei răceală nefastă îmi ardea pielea la fiecare contact. Atunci, am simțit de parcă aș fi trecut prin mormântul în sine, alunecând într-un neant atroce, în care ghemul interminabil de gânduri și frici se desfășura în jurul meu, iar o senzație amețitoare de sufocare preluase controlul asupra mea. Mi-am închis ochii și, scrâșnind panicată din dinți, am înțepenit, așteptând să mă lovesc de orice mă aștepta la baza hăului.

Odată ce am remarcat că mă opriseam din căderea liberă, mi-am deschis ochii, remarcând faptul că mă aflam întinsă pe lespede de piatră. Privirea-mi era încețoșată, iar mintea îmi vuia neconținut, în încercarea de a analiza din toate unghiurile ceea ce se întâmplase. După ce momentele crunte de amețală și confuzie s-au estompat, am remarcat cu stupeoare lipsa acută a oricărei urme de disconfort fizic. Cu greutate, am încercat să-mi recapăt echilibrul, reușind astfel să mă proptesc de piatra funerară, cufundată acum în negura nopții. Cu coada ochiului, am zărit o pată fină, cărămie și, realizând că nu putea fi altceva decât sânge, m-am lăsat pradă unui imbold frenetic, ce și-a întins ghearele asupra mea, și am început, exasperată, să caut prezența vreunei răni pe trupul meu. Negăsind nicio urmă a vreunei leziuni, am răsuflat ușurată, în ciuda persistării aceluia sentiment intoxicant de nesiguranță ce plana în jurul sufletului meu asemenea unui vultur însetat de gustul pierzaniei.

Am privit în jurul meu, doar ca să-l zăresc pe bătrân poposind acum la câțiva pași de mine, făcându-mă să înlemnesc. Atunci, mi-am dat seama de un lucru: figura lui, care acum câteva momente era de nedeslușit, se preschimbase într-una atroce, inumană, cu trăsături macabre. Ochii săi erau ca două scobituri - negre, inexpressive, iar pielea - scorjită, de un gălbui nenatural. M-am silit să mă ridic în picioare, în speranța că voi reuși s-o iau la goană și să evadez din locul acela straniu - nu eram sigură că voiam să mai zăbovesc vreo clipă printre tot ceea ce putea fi un simplu miraj al propriei imaginații... Tumultul pulsului meu se îngreuna cu fiecare secundă, iar, într-o stare aproape hipnotică, am început (inconștient) să clipeșc neconștient, în speranța că făptura din fața mea s-ar fi volatilizat în orice moment.

În mod subit, cu privirea-mi fixată în continuare asupra alurii neomenești a bătrânului, am observat silueta înghițită de umbre făcând un pas în direcția mea. Îmi simțeam încheieturile tremurând haotic, iar, în mintea mea, acea voce îmi striga neobosit să caut o cale de scăpare, însă nu reușeam să mă clintesc de pe lespedea mormântului; aveam impresia că ceva mă țintuia locului, ca niște lanțuri ce-mi țineau sufletul captiv. Brusc, atenția îmi fu atrasă de un sâmbure scânteietor de lumină, ce plutea răzleț în jurul făpturii neguroase - un licurici, care părea că stropește cimitirul, pe ici, pe colo, cu pete diafane de culoare. Bătrânul mai făcu un pas, încă unul, și încă unul, până când se opri atât de aproape de mine, încât mă temeam că îmi putea simți fiecare răsufare în parte.

Timpul părea înghețat, nimic nu mai îndrăzne să miște în acel moment - adierea glaciară a vântului înmărmurise și parcă atmosfera fusese dezgolită de orice urmă de însuflețire. Undeva, în adâncurile apelor astrale, norii scosese la iveală, ca o perlă din adăpostul scoicii sale, o lună plină, în tonuri sângerii, privind cu un surâs indescifrabil cimitirul împietrit. Pe neașteptate, bătrânul întinse mâna spre mine și, înainte ca impulsul de a mă trage înapoi să pună stăpânire pe mine, am putut zări ieșind parcă din haina acestuia o pată de un alb imaculat, în care se reflectau scânteierile reci ale stelelor. Un miros pe cât de melancolic, pe atât de mângâietor, de o familiaritate înțepătoare, însă pe care nu reușeam s-o deslușesc, de parcă o ceață densă se cuibărise în amintirile mele, mi-a invadat întreaga esență a sinelui. Era un trandafir - un trandafir alb, cu petalele tremurând în luciul plâpând al licuriciului, sub atingerea aerului bolnăviciosă. Mintea îmi vuia, însă, șovăielnic, m-am lăsat pradă unui imbold straniu de a accepta floarea ce-mi era înmănată.

Privirea mi s-a încetșosat brusc și am simțit întreg cadrul ce mă împrejmuia fiind înghițit într-un tumult incomprehensibil de nuanțe păloase. Ce mi se întâmplă? se auzea ecoul nețarmurit al conștiinței mele. Neștiind cum să scap din acea senzație infernală, m-am ghemuit și mi-am închis ochii cât de strâns am putut, așteptând tulburată orice avea să urmeze. Nu știu cât timp am stat acolo, mănătă de un tremur zbuciumat - să fi fost câteva minute sau ore întregi?

Când, în sfârșit, am prins o scamă de curaj să-mi ridic privirea, am remarcat, stupefiată, că nu mă mai aflam în cimitir, sprijinită de piatra mormântului. În fața ochilor mei se înfățișa, în mijlocul unui cadru străveziu, ce părea a fi interiorul unei încăperi vetuste, un sicriu, pe care era așezată o fotografie înrămată, puțin prăfuită, ce întruchipa o femeie cu un zâmbet cald, împrejurată de nenumărate buchete de trandafiri albi. În fața sicriului, îngenunchea o copilă - nu putea avea mai mult de cinci ani, ale cărei suspine de durere și hohote de plâns îngreunau aerul, făcând totuși o scânteie să se întetească în adâncul sufletului meu.

Tocmai când eram la un pas să mă apropii de fată, imaginea s-a preschimbat din nou - mă aflam în aceeași odaie ca înainte, însă, de această dată, sicriul dispăruse, fiind înlocuit de o masă cafenie, pe care ședea în tihnă aceeași fotografie. În fața ei, ținând în mână un buchet de trandafiri albi, se afla fetița de mai devreme, dar care părea să fi crescut puțin. Brusc, fără vreo atenționare, conturul împrejurimilor se estompă din nou; acum, mi se scurgea în fața ochilor o fluctuație a acelei imagini - aceeași cameră întunecată, în care privirea îți era instant atrasă de portretul femeii - un singur aspect modificându-se constant, și anume fata cu buchetul de trandafiri albi, care, pe măsură ce imaginea se derula în neștire, părea că avansează în vârstă, purtând totuși aceeași expresie îndurerată pe chip.

Întreaga scenă mi-a făcut capul să vuiască aprig și mi-am închis din nou ochii, pentru a evada din nebunia tumultuoasă la care luam parte. Mi i-am deschis din nou și eram pe punctul de a scăpa un răcnet de stupefacție, în clipa în care am realizat că mă aflam iarăși în mijlocul cimitirului. Am inspectat fulgerător perimetrul și, remarcând lipsa bătrânului în mantia sa ca de neant, m-am ridicat, șovăind, în picioare.

Undeva, în depărtare, se ivi o altă siluetă, captându-mi atenția. Am privit-o alarmată timp îndelungat, până când am reușit să deslușesc un trup de femeie. Figura ei blândă emana un sentiment adânc de familiaritate, iar zâmbetul, acum mai proeminent, era ca o săgeată țintită direct către sufletul meu. Atunci, privirea mi-a alunecat, din nou, asupra inscripțiilor de pe suprafața pietrei funerare. Mi-am simțit bătăile inimii cum o luau la goană, pe măsură ce textul scrijelit mi se întipărea în minte. O petală pictată într-o nuanță serafică de alb își făcu apariția înaintea mea, plutind domol în aerul îngreunat al pierzaniei, culcușindu-se pe mormântul golaș, unde fu străpunsă de firavitatea unei lacrimi.

Te-am găsit.

ARTĂ, ARTIST, PASIUNE

Teea Militaru, 9E

Arta reprezintă un mod de a transpune gândurile, sentimentele, emoțiile și ideile unui artist, pe baza experiențelor ce l-au marcat pe acesta. Cu cât lucrează mai mult, cu atât creatorul începe să-și adore creația, să o divinizeze sau să se îndrăgostească de ea.

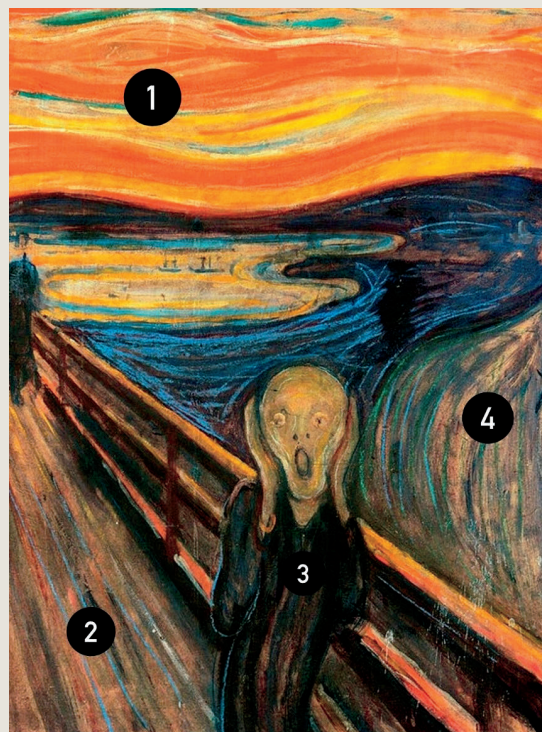
Arta poate reprezenta un factor determinant al dialogului, deci o metodă destul de ușoară de a socializa. De exemplu, aflându-ne în situația de a conversa cu cineva, arta poate constitui un subiect. Prin intermediul unei astfel de discuții, putem lega o prietenie cu respectiva persoană, ajungând să o cunoaștem mai bine.

Prin intermediul ei, ne relaxăm mintea și lăsăm toate gândurile negative să zboare; este ca terapia. Indiferent prin ce formă, ne punem ideile pe hârtie, pictăm, desenăm, compunem cântece sau piese de teatru, toate reprezintă ceva abstract, artă. Formele expresive sunt mereu ieșite din comun, fapt ce le face speciale, unice.

Unde ne întâlnim cu arta?

Vă invităm să vizitați unele dintre ineditele muzee ce au ca temă arta și care prezintă viziuni extraordinare asupra lumii:

- Muzee de artă
 1. MARE - Muzeul de Artă Recentă
 2. MNAC - Muzeul Național de Artă Contemporană
 3. MNAR - Muzeul Național de Artă al României
- Galerii de artă
 4. Elite Art Gallery
 5. Galeria de Artă Europeană
 6. Galeriile de Artă Orizont
 7. Annart Gallery
- Biblioteci
 8. Biblioteca Academiei Române
 9. Biblioteca Națională
 10. Biblioteca Metropolitană
- Teatre
 11. Teatrul Național "I. L. Caragiale"
 12. Teatrul Ion Creangă
 13. Teatrul Odeon
 14. Teatrul Elisabeta
 15. Teatrul Excelsior
 16. Teatrul Țândărică

Pornind de la „Strigătul” din opera lui Munch spre strigătele actuale...

Arta sub lupă

- Strigătul, 1893
- Tehnica de lucru: pictură în tempera;
- Suport: carton;
- Dimensiuni: 91/73,5 cm;
- Sursa de inspirație: imaginea unei mumii peruane;
- Simbolistica: chinul interior al artistului, frica indusă de singurătatea simțită
- *Munch s-a simțit copleșit de modernitatea iminentă a artei, modernismul bătea la ușă la sfârșitul secolului al XIX-lea;
- Simbolistica culorilor:
 1. Roșu simbolizează sacrificiul, arderea.
 2. Roșul vermillon, roșu cu oranj simbolizează stări psihice de mare dramatism și emoții puternice;
 3. Violet este culoarea depresiei;
 4. Brunurile închise dau greutate pânzei.
 5. Stil artistic: simbolism;
 6. Influența: precursor al expresionismului;
 7. Amprenta în istorie: lucrarea este unică, a născut un stil artistic prin personificarea anxietății pe care o redau expresioniștii. Pictorul cu suflet blând a trăit să vadă cum mișcarea expresionistă a ajuns la apogeu.

1- reprezintă norii roșii ca sângele, de la apus, ce transmit durerea pe care o simțea artistul

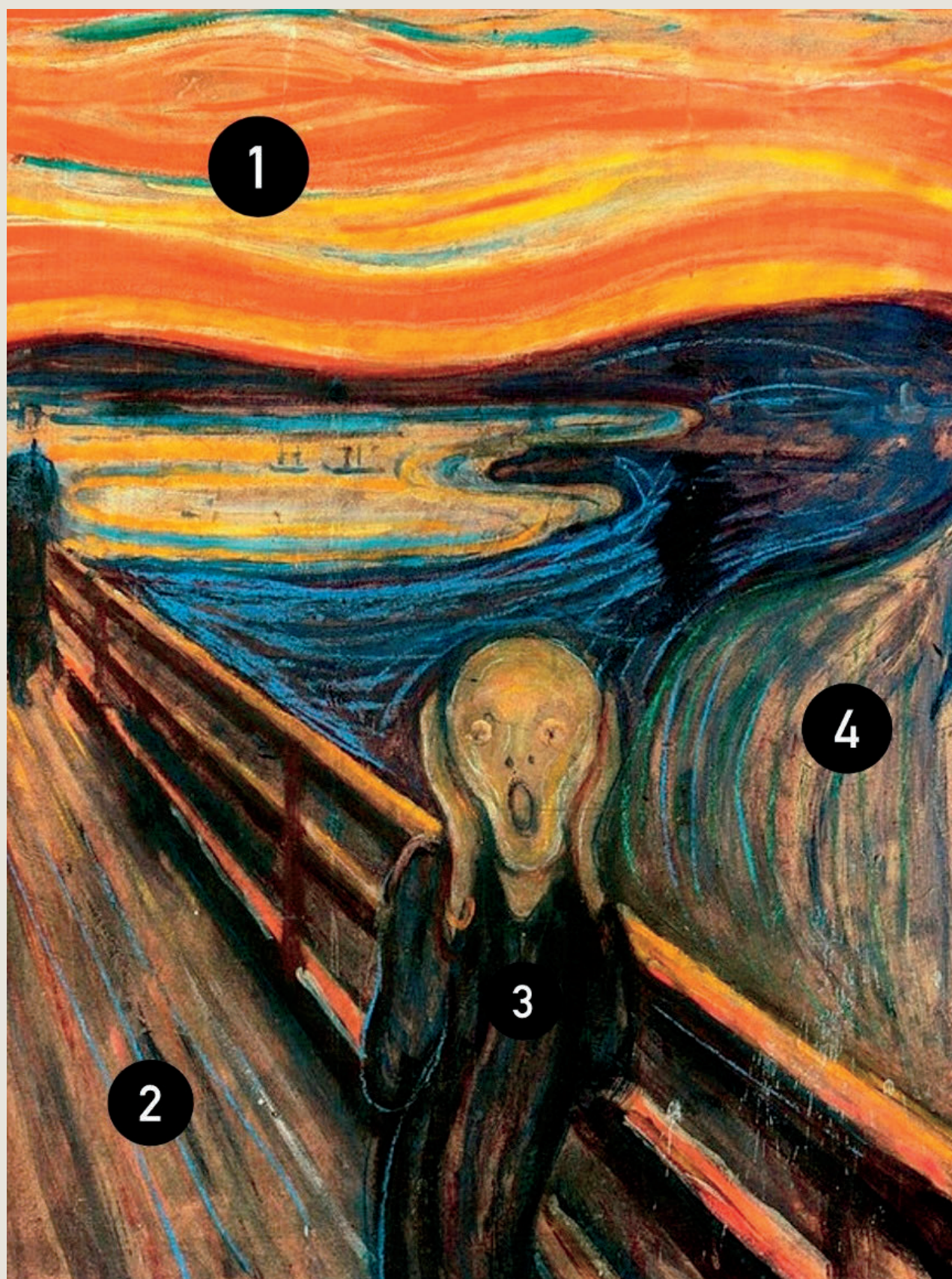
2- este podul pe care s-a oprit, simțindu-se epuizat și de ale cărui margini s-a sprijinit văzând “sânge și limbi de foc” deasupra fiordului albastru-negru

3- țipătul ce i-a trecut prin oase pictorului când se simțea obosit, anxios și bolnav; ca un fior care cerea ceva, însă nimeni nu știa ce; a trecut ca fulgerul prin corpul acestuia,

4- răul care reflectă “sângele”

Referent științific: Profesor de Educație Plastică Irina Ionescu

Strigătul- Edvard Munch

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records in a business setting. It highlights how proper record-keeping can help in decision-making and provide a clear history of operations. The text emphasizes that records should be organized and easily accessible to all relevant personnel.

Next, the document addresses the challenges of data management in a digital age. It notes that while digital storage offers convenience, it also introduces risks such as data loss and security breaches. The author suggests implementing robust backup strategies and security protocols to mitigate these risks.

The third section focuses on the role of technology in streamlining business processes. It describes how automation can reduce manual errors and increase efficiency. However, it also cautions against over-reliance on technology, suggesting that human oversight remains essential for complex tasks.

Finally, the document concludes with a call to action for businesses to regularly review and update their record-keeping practices. It stresses that staying current with industry standards and technological advancements is crucial for long-term success and compliance.

MARTIE

2023

INOROG
